

[← უკან](#)

[წინა შემდეგა](#)

საკასაციო საჩივარი

საქმის ნომერი	ბს-193(2კ-21)	კატეგორია	ადმინისტრაციულ ხელშეკრულებებთან დაკავშირებული დავები
თარიღი	09/12/2021	სახეობა	საცხოვრებელი ბინების პრივატიზაციის თაობაზე
შედეგი	გაუქმდა და მიღებულია ახალი გადაწყვეტილება	დავის საგანი	ინდივიდუალური ადმინისტრაციულ-სამართლებრივი აქტების ბათილად ცნობა, ახალი აქტის გამოცემა

გადაწყვეტილება/განჩინება

საქმე #ბს-193(2კ-21)

9 დეკემბერი, 2021 წელი
ქ. თბილისი

ადმინისტრაციულ საქმეთა პალატამ
შემდეგი შემადგენლობით:

მაია ვაჩაძე (თავმჯდომარე, მომხსენებელი),
მოსამართლეები: გოჩა აბუსერიძე, ბიძინა სტურუა

საქმის განხილვის ფორმა – ზეპირი მოსმენის გარეშე

კასატორები – 1. ქ. გ-ა(მოსარჩელე); 2. სსიპ სახელმწიფო ქონების ეროვნული სააგენტო (მოპასუხე)

მოპასუხე – საქართველოს ეკონომიკისა და მდგრადი განვითარების სამინისტრო

გასაჩივრებული გადაწყვეტილება – თბილისის სააპელაციო სასამართლოს ადმინისტრაციულ საქმეთა პალატის 2020 წლის 24 დეკემბრის გადაწყვეტილება

დავის საგანი – ინდივიდუალური ადმინისტრაციულ-სამართლებრივი აქტის ბათილად ცნობა; ახალი ინდივიდუალური ადმინისტრაციულ-სამართლებრივი აქტის გამოცემის დავალება

ა დ წ ე რ ი ლ ო ბ ი თ ი ნ ა წ ი ლ ი :

2017 წლის 14 ივლისს ქ. გ-ამ სასარჩელო განცხადებით მიმართა თბილისის საქალაქო სასამართლოს ადმინისტრაციულ საქმეთა კოლეგიას მოპასუხეების - საქართველოს მთავრობის, საქართველოს ეკონომიკისა და მდგრადი განვითარების სამინისტროსა და სახელმწიფო ქონების ეროვნული სააგენტოს მიმართ.

მოსარჩელის განმარტებით, ... ში, ...ის ქუჩის #...-ში მდებარეობს ორსართულიანი შენობა, სადაც განთავსებული იყო ...ის #... ...ი ...-ი. რამდენადაც მოსარჩელეს, როგორც ...ის პედაგოგს, არ ჰქონდა ბინა, 1974 წელს იგი ოფიციალური წერილის საფუძველზე შესახლებულ იქნა პირველ სართულზე 67.83 კვ.მ ფართში, სადაც იგი რეგისტრირებულია და ცხოვრობს დღემდე. მოსარჩელე აღნიშნავს, რომ კომუნალურ ხარჯებს იგი პირადად ფარავს, ამასთან, იგი არის სოციალურად დაუცველი. ზემოხსენებული შენობა-ნაგებობა არსებული მდგომარეობით ირიცხება სახელმწიფოს ბალანსზე. თავდაპირველად, იგი ირიცხებოდა საქართველოს განათლებისა და მეცნიერების სამინისტროს ბალანსზე, ხოლო შემდგომ, 2012 წლის 22 აგვისტოს, იგი აღირიცხა ქალაქ თბილისის თვითმმართველი ერთეულის საკუთრებად. 2013 წლის 29 აპრილიდან იგი ირიცხება სახელმწიფოს საკუთრებად.

მოსარჩელის მითითებით, გარდაბნის რაიონული სასამართლოს 2002 წლის 19 სექტემბრის #2/16-02 გადაწყვეტილებით საქართველოს განათლებისა და მეცნიერების სამინისტროს უარი ეთქვა ქ. გ-ას გამოსახლებაზე მანამდე, სანამ იგი სხვა ფართით არ იქნებოდა დაკმაყოფილებული. აღნიშნული გადაწყვეტილებით იქნა აღიარებული სასამართლოს მხრიდან რამდენადაც უიღბო

აღსისულს გასჯალისთვის სუა გასასჯელის სასისულოს სისიდას, ოასდესადაც ჯსი
წლის 25 იანვარს მათ მიმართეს საქართველოს ეკონომიკისა და მდგრადი განვითარების
სამინისტროს, თუმცა ეკონომიკის სამინისტრომ არ გაითვალისწინა სასამართლოსა და
განათლების სამინისტროს მოთხოვნა და მთლიანი ქონება ჯერ თბილისის თვითმმართველობის,
ხოლო შემდგომ კი სახელმწიფო საკუთრებად დაარეგისტრირა.

მოსარჩელე აღნიშნავს, რომ 2013 წლის 31 იანვარს თბილისის მერიის ქონების მართვის
სააგენტოსა და მას შორის გაფორმდა ხელშეკრულება პირდაპირი ფორმით უძრავი ქონების
მისთვის მიყიდვის თაობაზე. მიუხედავად ამისა, ხსენებული ხელშეკრულება ბოლომდე არ იქნა
მიყვანილი. ამასთან, 2013 წლის 2 აპრილის დადგენილებით ძალადაკარგულად გამოცხადდა
2012 წლის 4 დეკემბრის #33.34.1192 დადგენილება, რომელიც წარმოადგენდა პირდაპირი
მიყიდვის ხელშეკრულების გაფორმების საფუძველს. მოსარჩელის მითითებით, ქალაქ
თბილისის მუნიციპალიტეტის მერიაში მას განუმარტეს, რომ 2013 წლის 31 იანვრის
ხელშეკრულების ბათილად ცნობის საფუძველად იქცა ის გარემოება, რომ სადავო ქონება მათ
საკუთრებაში აღარ ირიცხებოდა, შესაბამისად, ქ. გ-ას აღნიშნული ქონების პირდაპირი მიყიდვის
ფორმით პრივატიზების თაობაზე სსიპ სახელმწიფო ქონების ეროვნული სააგენტოსათვის უნდა
მიემართა. მიუხედავად მოსარჩელის მხრიდან სააგენტოსათვის მიმართვისა, სააგენტომ არ
გაითვალისწინა ყოველივე ზემოხსენებული და მას განუმარტა, რომ ადმინისტრაციულ ორგანოს
შეეძლო განეხილა საკითხი მხოლოდ ქონების ელექტრონული აუქციონის ფორმით
პრივატიზების თაობაზე, რასაც მოსარჩელე არ ეთანხმება, რამდენადაც იგი მიიჩნევს, რომ სადავო
ქონება მას ჯერ კიდევ 1974 წელს, მაშინდელი მთავრობის გადაწყვეტილებით გადაეცა
სარეგებლობაში, რაც კიდევ უფრო გამყარდა 2002 წლის სასამართლო გადაწყვეტილებით.

მოსარჩელე ასევე მიუთითებს, რომ სსიპ სახელმწიფო ქონების ეროვნული სააგენტოს
წერილი მის მიერ გასაჩივრებულ იქნა საქართველოს ეკონომიკისა და მდგრადი განვითარების
სამინისტროში, რომელმაც ასევე უარი უთხრა მოთხოვნის დაკმაყოფილებაზე. მოსარჩელე
მიიჩნევს, რომ დასახელებული ადმინისტრაციულ-სამართლებრივი აქტები უკანონო და
უსაფუძველოა.

ამდენად, სასარჩელო მოთხოვნის დაზუსტების შედეგად, მოსარჩელემ სსიპ სახელმწიფო
ქონების ეროვნული სააგენტოს 2016 წლის 29 დეკემბრის #5/66157 წერილისა და მასზე
წარდგენილი ადმინისტრაციული საჩივრის დაკმაყოფილებაზე უარის თქმის შესახებ
საქართველოს ეკონომიკისა და მდგრადი განვითარების სამინისტროს 2017 წლის 19 ივნისის #1-
1/254 ბრძანების ბათილად ცნობა და სსიპ სახელმწიფო ქონების ეროვნული სააგენტოსათვის
ქალაქ თბილისში,ში, ...ის ქუჩის #...-ში პირველ სართულზე არსებული 67.83 კვ.მ ფართის ქ.
გ-ასათვის პირდაპირი მიყიდვით საკუთრებაში გადაცემის შესახებ საკითხის მთავრობის
სხდომაზე განსახილველად მომზადებისა და წარდგენის თაობაზე ინდივიდუალური
ადმინისტრაციულ-სამართლებრივი აქტის გამოცემის დავალება მოითხოვა. შესაბამისად,
საქართველოს მთავრობა ამოირიცხა მოპასუხეთა წრიდან.

თბილისის საქალაქო სასამართლოს ადმინისტრაციულ საქმეთა კოლეგიის 2018 წლის 1
მაისის გადაწყვეტილებით ქ. გ-ას სარჩელი არ დაკმაყოფილდა.

სასამართლომ დადგენილ ფაქტობრივ გარემოებად მიიჩნია, რომ ქ. გ-ა1975 წლის 13
მაისიდან რეგისტრირებულია მისამართზე -ის ქუჩა #34 (ყოფილი ...ის ქუჩა #18), ბინა #2.
გარდაბნის რაიონული სასამართლოს 2002 წლის 19 სექტემბრის გადაწყვეტილებით
საქართველოს განათლების სამინისტროს სარჩელი ნაწილობრივ დაკმაყოფილდა და იმ
დროისათვის საქართველოს განათლების სამინისტროს ბალანსზე არსებულ,ში, ...ის ქუჩის
#...-ში (...ის ქუჩის #...-ში) მდებარე შენობიდან ქ. გ-ასა და მასთან მცხოვრები პირების გარდა
სამაგიერო ფართის მიუცემლად ყველა პირი იქნა გამოსახლებული, ქ. გ-ასა და მისი ოჯახის
წევრების გამოსახლების პირობად კი მათი ფართით დაკმაყოფილება დადგინდა.
დასახელებული გადაწყვეტილება ქ. გ-ას ნაწილში შევიდა კანონიერ ძალაში.

საქმის მასალებით დადგენილ ფაქტობრივ გარემოებად იქნა მიჩნეული, რომ ქალაქ
თბილისში,ში, ...ის ქუჩის #...-ში მდებარე, #... უძრავი ქონება საქართველოს ეკონომიკური
განვითარების სამინისტროს #16/838 მიმართვით სახელმწიფოს საკუთრებად დაარეგისტრირდა.
ქალაქ თბილისის მუნიციპალიტეტის მერიის სსიპ ქონების მართვის სააგენტოს 2012 წლის 13
სექტემბრის #06-8/10147 მიმართვის საფუძველზე, ქალაქ თბილისში,ში, ...ის ქუჩის #...-ში
მდებარე უძრავი ქონება ქალაქ თბილისის თვითმმართველი ერთეულის საკუთრებად
დაარეგისტრირდა. ქალაქ თბილისის მთავრობის 2012 წლის 4 დეკემბრის #33.34.1192
დადგენილების მიხედვით, 2013 წლის 31 იანვარს ქალაქ თბილისის მთავრობის სახელით, ქალაქ
თბილისის მუნიციპალიტეტის მერიის სსიპ ქონების მართვის სააგენტოსა და ქ. გ-ას შორის ქალაქ
თბილისის თვითმმართველი ერთეულის საკუთრებაში არსებული ქონების პირდაპირი
მიყიდვის ფორმით ნასყიდობის შესახებ ხელშეკრულება გაფორმდა, რომლის საგანს
წარმოადგენდა ქალაქ თბილისში,ში, ...ის ქუჩის #...-ში პირველ სართულზე არსებული 67.83
კვ.მ ფართობის ბინა (საკადასტრო კოდი #.....) შესაბამისი წილობრივი მიწის ნაკვეთით. ქალაქ
თბილისის მთავრობის 2013 წლის 2 აპრილის #12.16.369 დადგენილებით ძალადაკარგულად
გამოცხადდა 2012 წლის 4 დეკემბრის #33.34.1192 დადგენილება და #... ქონებაზე,
მუნიციპალიტეტის საკუთრების მიტოვების საფუძველზე, სახელმწიფოს საკუთრება აღდგა.

2016 წლის 12 დეკემბერს ქ. გ-ამ განცხადებით მიმართა საქართველოს მთავრობას და ქალაქ
თბილისში,ში, ...ის ქუჩის #...-ის I სართულზე არსებული 67.83 კვ.მ. ფართის (საკადასტრო
კოდი #.....) პირდაპირი მიყიდვის ფორმით პრივატიზება მოითხოვა. საქართველოს მთავრობის
ადმინისტრაციის 2016 წლის 14 დეკემბრის #44412 წერილით ქ. გ-ას განცხადება სსიპ სახელმწიფო
ქონების ეროვნული სააგენტოსათვის მიმართულია.

ქოიეის ეოოვჟულ სააგეოთო გოდეგზოვო.

სოსოოოოოო დოდეგეოო ფოქოოოოო გოოეოოოდ მიოიოი, რომ სსიპ სოხელმწიფო ქოეების ეოოვჟული საოგენტოს 2016 წლის 29 დეკემბრის #5/66157 წერილით ქ. გ-ოს ეცნოზო, რომ საოგენტოს მიერ სოქოოთველოს მთოვოოის წიოაშე უძროვი ქოეების პირდოპირი მიეიდვის ფოოოით პრივოტიზების ინიცირების შემოხვევოში, დოინტერესებული პირის მიერ წოოდგენილი უნდო ყოფილიყო იოფოოოოიო შესოზოიის პიროებების შესოხებ (გოდეცემის ფოოო, სოპრივოტიზებო პიროებები/სოფოსური). აღნიშნულის გოთვოლისწინებით, ვიოიოდოო საოგენტო უძროვი ქოეების გოკოოგვის თოოზოზე გოდეწყვეტილების მიდებისოს ხელმძღვოენლობდო დისკრეციული უფლებომოსილებების ფოოგლებში დო პოსუბისმგებელი იყო სოხელმწიფო ქოეების რაციოოოოურ გოოოყენებოზე, ქ. გ-ოს მოოხოვოო უძროვი ქოეების პირდოპირი მიეიდვის ფოოოით პრივოტიზების ინიცირების თოოზოზე არ დოკოოყოფილდო. წერილით ქ. გ-ოს, ასევე, გოეეოოო, რომ შესოზოიის დოინტერესების არსებოების შემოხვევოში, საოგენტო მზოდ იყო ემსჯელო მოოხოვოილი უძროვი ქოეების ელექტოონული აუქციოონის ფოოოით პრივოტიზების სოკითხზე.

2017 წლის 26 იოვოოს ქ. გ-ო დოინისტრაციული სოჩივრით მიმოოოო სოქოოთველოს ეკოოოიკისო დო მდგოოოი გოვიოოოების სოინისტროს დო სსიპ სოხელმწიფო ქოეების ეოოვჟული საოგენტოს 2016 წლის 29 დეკემბრის #5/66157 წერილის ბოთილდო ცნოზო დო საოგენტოსოთვის სოდეგო უძროვი ქოეების ქ. გ-ოსოთვის პირდოპირი მიეიდვის თოოზოზე სოქოოთველოს მთოვოოისოთვის მიმოოოვის დოვოლებო მოითხოვო.

სოსოოოოოო ასევე დოდეგეოო ფოქოოოოო გოოეოოოდ მიოიოი, რომ სოქოოთველოს ეკოოოიკისო დო მდგოოოი გოვიოოოების სოინისტროს 2017 წლის 19 ივისისის #1-1/254 ბრძონებით ქ. გ-ოს უოოი ეოქვო სოჩივის დოკოოყოფილებოზე. სოდეგო ბრძონებოში აღიოიშო, რომ გოოდობნის როიოოული სოსოოოოოოს 2002 წლის 19 სექტემბრის #2-126-02 კოოიოიერ ძოლოში შესული გოდეწყვეტილება ვერ გოიიიილებოდო სოდეგო ქოეების პირდოპირი მიეიდვის ფოოოით ქ. გ-ოს სოკუოოებოში გოდეცემის სოფუძვლდო. სოინისტრომ მიოიოი, რომ ქ. გ-ოს მოოოოოოიეროდ ეოქვო უოოი მოოხოვის დოკოოყოფილებოზე დო საოგენტოს დოინისტრაციულ-სოოოოოებრივი აქტის ბოთილდო ცნოების სოფუძველი არ არსებობდო.

სოსოოოოოო აღიოიშო, რომ სსიპ სოხელმწიფო ქოეების ეოოვჟული საოგენტოს 2016 წლის 29 დეკემბრის #5/66157 წერილის შიოარსიოდოო გოოოდინოარე, მისი შესოებისოთვის უნდო დოდეგეილიყო, გოოიო დო არო მოსოორჩელეს სოხელმწიფოს კუოენილი ქოეების პირდოპირი მიეიდვის ფოოოით სოკუოოებოში მიდების სოფუძველი.

სოსოოოოოო მიუოითო, რომ სოქოოთველოს სოხელმწიფო ქოეების მოოვოსოთო, გოკოოგვოსო დო სოოგებლობოში გოდეცემოსოთო დოკოვირებულ უოოიეროებებს „სოხელმწიფო ქოეების შესოხებ“ სოქოოთველოს კოოიოი აწესრიგებს. დოსოხელმწიფო კოოიოს პირველი მუხლის მე-6 დო მე-8 პუნქტების თოოიხოდ, სოხელმწიფო ქოეების მოოვოსო დო გოკოოგვოს ამ კოოიოთ გოთვოლისწინებულ შემოხვევებში ახოოციელებს სოქოოთველოს ეკოოოიკისო დო მდგოოოი გოვიოოოების სოინისტროს სისტემოში შემოვოლი სოჯოოო სოოოოოის იურდიული პირი – სოხელმწიფო ქოეების ეოოვჟული საოგენტო, რომლის მიერ გოოეცემული ინიციდულური დოინისტრაციულ-სოოოოოებრივი აქტები სოჩივრდებო სოინისტროში, ხოლო შემდგომ – სოსოოოოოოში.

ოოვე კოოიოსის მე-2 მუხლის „ბ“ დო „გ“ ქვეპუნქტების მიხედვით, სოხელმწიფოს კუოენილი ქოეების გოკოოგვის ეოო-ეროი ფოოო – პრივოტიზებო გულისხმობს ელექტოონული ან/დო სოჯოოო აუქციოონის, პირდოპირი მიეიდვის, კოოკურენტული შერჩევის სოფუძველზე პირდოპირი მიეიდვისო დო უსოსილოდ სოკუოოებოში გოდეცემის ფოოოებით, სოვოჭოოო ობიექტის, მესომე პირის მეშვეობით, აგრეოვე წილების ან აქციების ან სერტიფიკატებით წოოოდგენილი აქციების პირდოპირ ან შუოოვლის მეშვეობით, სოჯოოო ან კერძო შეოოოოებით, უცხო ქვეყნის ოიოოებულ სოფოოდო ბირჟოზე ან მოცემულ დროს სოეროოოოისო კოპიტოლის ბოზრებზე არსებული პოოოტიკის შესოზოიის შეოოოოების სხვოგვარი ფოოოით ფიზიკური დო იურდიული პირების ან მათი გოეროიოებების მიერ სოხელმწიფო ქოეებოზე სოკუოოების უფლების შემენოს ამ კოოიოთ დოდეგეილი წესით.

სოსოოოოოო ასევე მიუოითო „სოხელმწიფო ქოეების შესოხებ“ სოქოოთველოს კოოიოსის მე-18 მუხლის პირველი პუნქტზე, რომლის მიხედვით, სოხელმწიფო ქოეების პრივოტიზებო ხოოციელდებო: ა) აუქციოონით; ბ) პირდოპირი მიეიდვით ან კოოკურენტული შერჩევის სოფუძველზე პირდოპირი მიეიდვით, გ) უსოსილოდ სოკუოოებოში გოდეცემით. ოოვე მუხლის მე-3 პუნქტის თოოიხოდ, სოხელმწიფო სოკუოოებოში არსებული უძროვი ქოეების პირდოპირი მიეიდვის, კოოკურენტული შერჩევის სოფუძველზე პირდოპირი მიეიდვისო დო უსოსილოდ სოკუოოებოში გოდეცემით პრივოტიზების შემდვეი ფოოოები დოიშვებო:

- ქოეების მმოოოველის მიერ სოქოოთველოს მთოვოოის თოიხმობით ფიზიკური პირებისოთვის ან/დო კერძო სოოოოოის იურდიული პირებისოთვის, სოქოოთველოს ეოოვჟული ბოკისო დო სოქოოთველოს სოოეციქულო ავტოკეფოლური მოოოლმადიდებელი ეკლესიისოთვის სოხელმწიფო ქოეების გოდეცემო მისი ტოლფოსი ქოეების სოხელმწიფო სოკუოოებოში გოდმოცემის სოოოვლოდ სოქოოთველოს ეკოოოიკისო დო მდგოოოი გოვიოოოების მიისტრის ბრძონებით გოოსოზღვრული წესით (კოოიოსის მე-3 მუხლის მე-5 პუნქტი);

- ქოეების მმოოოველის მიერ სოქმის მოზოდებისო დო შესოზოიის წოოდგენების სოფუძველზე სოქოოთველოს მთოვოოის გოდეწყვეტილებით სოქოოთველოს ოკუპირებული ტერიტოოიებიოდო იძულებით გოდეადგილებული პირებისოთვის – დვენილებისოთვის, აგრეოვე, სოქოოთველოს სოოეციქულო ავტოკეფოლური მოოოლმადიდებელი ეკლესიისოთვის სოხელმწიფო ქოეების სოკუოოებოში გოდეცემო (კოოიოსის 6³ მუხლი).

- იჯარით გაუცემელი სასოფლო-სამეურნეო მიწის ნაკვეთის პრივატიზება (კანონის მე-10 მუხლი);

- იჯარით გაცემული ქონების პირდაპირი მიყიდვის ფორმით პრივატიზება შესაბამის მოიჯარეზე (კანონის 18¹ მუხლი).

მითითებული ნორმებიდან გამომდინარე, სასამართლომ მიიჩნია, რომ სსიპ სახელმწიფო ქონების ეროვნული სააგენტო უფლებამოსილი იყო, ქ. გ-ასათვის ქონების გადაცემის თაობაზე წინადადებით საქართველოს მთავრობისათვის მიემართა იმ შემთხვევაში, თუ წარდგენილი იქნებოდა კანონმდებლობით დაშვებული პრივატიზების კონკრეტული სახის განხორციელებაზე მოთხოვნა შესაბამის საფუძვლებზე მითითებით, რასაც, მოცემულ შემთხვევაში, ადგილი არ ჰქონია. სასამართლოს შეფასებით, სააგენტოს არ ჰქონდა ქ. გ-ასათვის ქონების პირდაპირი მიყიდვით სიმბოლურ ფასად გადაცემის პირობა, რამეთუ ქ. გ-აარ წარმოადგენდა სუბიექტს, რომელზეც ამ სახით პრივატიზება დაიშვებოდა - იგი არ იყო საქართველოს ოკუპირებული ტერიტორიებიდან დევნილი. ამასთან, დადგენილი იყო, რომ პირდაპირი მიყიდვის ფორმით უძრავი ქონების გადაცემა ქ. გ-ამ გარდაბნის რაიონული სასამართლოს 2002 წლის 19 სექტემბრის კანონიერ ძალაში შესული #2-126-02 გადაწყვეტილების საფუძველზე მოითხოვა, თუმცა აღნიშნული გადაწყვეტილება სსიპ სახელმწიფო ქონების ეროვნული სააგენტოს შესაბამის ვალდებულებას არ ადგენდა და ამ გადაწყვეტილებით ქ. გ-ას საკუთრების უფლება არ მინიჭებია. რაც შეეხება მართლზომიერ მფლობელობაში არსებულ უძრავ ქონებაზე საკუთრების უფლების აღიარებას, „ფიზიკური და კერძო სამართლის იურიდიული პირების მფლობელობაში არსებულ მიწის ნაკვეთებზე საკუთრების უფლების აღიარების შესახებ“ საქართველოს კანონის 4¹ და მე-5 მუხლების თანახმად, მის განხილვასა და შესაბამისი გადაწყვეტილების მიღებაზე კომპეტენტურ ორგანოს წარმოადგენდა არა სსიპ სახელმწიფო ქონების ეროვნული სააგენტო, არამედ სსიპ საჯარო რეესტრის ეროვნული სააგენტო.

სასამართლომ განმარტა, რომ საქართველოს ზოგადი ადმინისტრაციული კოდექსის 201-ე მუხლის მე-3 ნაწილის თანახმად, ადმინისტრაციული საჩივრის განხილვისას მოწმდება გასაჩივრებული ადმინისტრაციულ-სამართლებრივი აქტი კანონიერებისა და მიზანშეწონილობის თვალსაზრისით. ამავე მუხლის მიხედვით, ადმინისტრაციული საჩივრის განმხილველი ადმინისტრაციული ორგანო ვალდებულია შეამოწმოს, აკმაყოფილებს თუ არა ადმინისტრაციულ-სამართლებრივი აქტი კანონის იმ მოთხოვნას, რომელიც ადმინისტრაციული საჩივრის წარმდგენ პირს ანიჭებს რაიმე უფლებას ან უპირატესობას.

მოცემულ შემთხვევაში, საქმეში არსებული მასალების განხილვის შედეგად, სასამართლომ მიიჩნია, რომ საქართველოს ეკონომიკისა და მდგრადი განვითარების სამინისტრომ საჩივრის დაკმაყოფილებაზე უარის თქმის შესახებ გადაწყვეტილება საქმის ფაქტობრივი გარემოებების სრულყოფილად შესწავლის შემდეგ მიიღო და არ დასტურდებოდა, რომ საქართველოს ეკონომიკისა და მდგრადი განვითარების სამინისტროს 2017 წლის 19 ივნისის #1-1/254 ბრძანების მიღებისას ადგილი ჰქონდა პროცედურული ნორმების არსებით დარღვევას. მოსარჩელის მიერ არ ყოფილა დასაბუთებული მითითებული ბრძანების კანონმდებლობასთან შეუსაბამობა. ამასთან, აღნიშნული ადმინისტრაციულ-სამართლებრივი აქტის ბათილად ცნობის მოთხოვნის ნაწილში სარჩელის უსაფუძვლოებაზე მიუთითებდა სსიპ სახელმწიფო ქონების ეროვნული სააგენტოს წერილთან დაკავშირებული დასკვნებიც (პუნქტი 6.1). ამდენად, სასამართლოს მოსაზრებით, არ არსებობდა გასაჩივრებული ინდივიდუალური ადმინისტრაციულ-სამართლებრივი აქტების ბათილად ცნობისა და მოპასუხისათვის ახალი ადმინისტრაციულ-სამართლებრივი აქტის გამოცემის დავალების საფუძვლები.

თბილისის საქალაქო სასამართლოს ადმინისტრაციულ საქმეთა კოლეგიის 2018 წლის 1 მაისის გადაწყვეტილება სააპელაციო წესით გასაჩივრა ქ. გ-ამ, რომელმაც გასაჩივრებული გადაწყვეტილების გაუქმება და ახალი გადაწყვეტილებით სარჩელის დაკმაყოფილება მოითხოვა.

თბილისის სააპელაციო სასამართლოს ადმინისტრაციულ საქმეთა პალატის 2020 წლის 3 დეკემბრის სხდომაზე სასარჩელო მოთხოვნის ტრანსფორმაციის შედეგად მოთხოვნილ იქნა სსიპ სახელმწიფო ქონების ეროვნული სააგენტოს 2016 წლის 29 დეკემბრის #5/66157 წერილისა და მასზე წარდგენილი ადმინისტრაციული საჩივრის დაკმაყოფილებაზე უარის თქმის შესახებ საქართველოს ეკონომიკისა და მდგრადი განვითარების სამინისტროს 2017 წლის 19 ივნისის #1-1/254 ბრძანების ბათილად ცნობა და სსიპ სახელმწიფო ქონების ეროვნული სააგენტოსთვის გარდაბნის რაიონული სასამართლოს 2002 წლის 19 სექტემბრის #2-126-02 კანონიერ ძალაში შესული გადაწყვეტილების პირობების აღსრულების დავალება.

თბილისის სააპელაციო სასამართლოს ადმინისტრაციულ საქმეთა პალატის 2020 წლის 24 დეკემბრის გადაწყვეტილებით ქ. გ-ას სააპელაციო საჩივარი დაკმაყოფილდა ნაწილობრივ; თბილისის საქალაქო სასამართლოს 2018 წლის 1 მაისის გადაწყვეტილების შეცვლით მიღებულ იქნა ახალი გადაწყვეტილება; ქ. გ-ას სარჩელი დაკმაყოფილდა ნაწილობრივ; სსიპ სახელმწიფო ქონების ეროვნული სააგენტოს ქ. გ-ას მიმართ გარდაბნის რაიონული სასამართლოს 2002 წლის 19 სექტემბრის #2-126-02 გადაწყვეტილებით განსაზღვრული პირობების დაცვა დაევალა; დანარჩენ ნაწილში სარჩელი არ დაკმაყოფილდა.

სადავო საკითხის გადაწყვეტის მიზნით, სააპელაციო პალატამ ყურადღება გაამახვილა იმ გარემოებაზე, რომ 2016 წლის 12 დეკემბერს ქ. გ-ამ განცხადებით მიმართა საქართველოს მთავრობას და ქალაქ თბილისში,ში, ...ის ქუჩის #...-ის I სართულზე არსებული 67.83 კვ.მ. ფართის (საკადასტრო კოდი #.....) პირდაპირი მიყიდვის ფორმით პრივატიზება მოითხოვა. 2016 წლის 14 დეკემბრის #44412 წერილით, ქ. გ-ას განცხადება საქართველოს მთავრობის ადმინისტრაციის მიერ გადაიგზავნა სსიპ სახელმწიფო ქონების ეროვნული სააგენტოს შიდადამო

რეაგირების მიზნით.

სსიპ სახელმწიფო ქონების ეროვნული სააგენტოს 2016 წლის 29 დეკემბრის #5/66157 წერილით ქ. გ-ას ეცნობა, რომ სააგენტოს მიერ საქართველოს მთავრობის წინაშე უძრავი ქონების პირდაპირი მიყიდვის ფორმით პრივატიზების ინიცირების შემთხვევაში, დაინტერესებული პირის მიერ წარდგენილი უნდა ყოფილიყო ინფორმაცია შესაბამისი პირობების შესახებ (გადაცემის ფორმა, საპრივატიზებო პირობები/საფასური). აღნიშნულის გათვალისწინებით, ვინაიდან სააგენტო უძრავი ქონების განკარგვის თაობაზე გადაწყვეტილების მიღებისას ხელმძღვანელობდა დისკრეციული უფლებამოსილების ფარგლებში და პასუხისმგებელი იყო სახელმწიფო ქონების რაციონალურ გამოყენებაზე, ქ. გ-ას მოთხოვნა უძრავი ქონების პირდაპირი მიყიდვის ფორმით პრივატიზების ინიცირების თაობაზე, არ უნდა დაკმაყოფილებულიყო. წერილით ქ. გ-ას, ასევე, განემარტა, რომ შესაბამისი დაინტერესების შემთხვევაში, სააგენტო მზად იყო ემსჯელა მოთხოვნილი უძრავი ქონების ელექტრონული აუქციონის ფორმით პრივატიზების საკითხზე.

2017 წლის 26 იანვარს ქ. გ-ამ ადმინისტრაციული საჩივრით მიმართა საქართველოს ეკონომიკისა და მდგრადი განვითარების სამინისტროს და სსიპ სახელმწიფო ქონების ეროვნული სააგენტოს 2016 წლის 29 დეკემბრის #5/66157 წერილის ბათილად ცნობა, ასევე, სააგენტოსათვის სადავო უძრავი ქონების ქ. გ-ასათვის პირდაპირი მიყიდვის თაობაზე საქართველოს მთავრობისათვის მიმართვის დავალეგა მოითხოვა.

საქართველოს ეკონომიკისა და მდგრადი განვითარების სამინისტროს 2017 წლის 19 ივნისის #1-1/254 ბრძანებით, ქ. გ-ას უარი ეთქვა საჩივრის დაკმაყოფილებაზე.

სააპელაციო პალატამ აღნიშნა, რომ „სახელმწიფო ქონების შესახებ“ საქართველოს კანონის მიხედვით (სადავო აქტების გამოცემის დროს მოქმედი რედაქცია), სახელმწიფოს კუთვნილი ქონების განკარგვის ერთ-ერთი ფორმას წარმოადგენს პრივატიზება, რაც გულისხმობს ელექტრონული ან/და საჯარო აუქციონის, პირდაპირი მიყიდვის, კონკურენტული შერჩევის საფუძველზე პირდაპირი მიყიდვისა და უსასყიდლოდ საკუთრებაში გადაცემის ფორმებით, სავაჭრო ობიექტის, მესამე პირის მეშვეობით, აგრეთვე წილების ან აქციების ან სერტიფიკატებით წარმოდგენილი აქციების პირდაპირ ან შუამავლის მეშვეობით, საჯარო ან კერძო შეთავაზებით, უცხო ქვეყნის აღიარებულ საფონდო ბირჟაზე ან მოცემულ დროს საერთაშორისო კაპიტალის ბაზრებზე არსებული პრაქტიკის შესაბამისი შეთავაზების სხვაგვარი ფორმით ფიზიკური და იურიდიული პირების ან მათი გაერთიანებების მიერ სახელმწიფო ქონებაზე საკუთრების უფლების შეძენას ამ კანონით დადგენილი წესით (მე-2 მუხლის „ბ“ და „გ“ ქვეპუნქტები). იმავე კანონის მე-18 მუხლის პირველი პუნქტის მიხედვით, სახელმწიფო ქონების პრივატიზება ხორციელდება: ა) აუქციონით; ბ) პირდაპირი მიყიდვით ან კონკურენტული შერჩევის საფუძველზე პირდაპირი მიყიდვით, გ) უსასყიდლოდ საკუთრებაში გადაცემით.

მითითებული მუხლის მე-3 პუნქტის თანახმად, დაშვებულია სახელმწიფო საკუთრებაში არსებული უძრავი ქონების პირდაპირი მიყიდვის, კონკურენტული შერჩევის საფუძველზე პირდაპირი მიყიდვისა და უსასყიდლოდ საკუთრებაში გადაცემით პრივატიზების შემდეგი ფორმები: ქონების მმართველის მიერ საქართველოს მთავრობის თანხმობით ფიზიკური პირებისათვის ან/და კერძო სამართლის იურიდიული პირებისათვის, საქართველოს ეროვნული ბანკისა და საქართველოს სამოციქულო ავტოკეფალური მართლმადიდებელი ეკლესიისათვის სახელმწიფო ქონების გადაცემა მისი ტოლფასი ქონების სახელმწიფო საკუთრებაში გადმოცემის სანაცვლოდ საქართველოს ეკონომიკისა და მდგრადი განვითარების მინისტრის ბრძანებით განსაზღვრული წესით (კანონის მე-3 მუხლის მე-5 პუნქტი); - ქონების მმართველის მიერ საქმის მომზადებისა და შესაბამისი წარდგინების საფუძველზე საქართველოს მთავრობის გადაწყვეტილებით საქართველოს ოკუპირებული ტერიტორიებიდან იძულებით გადაადგილებული პირებისათვის – დევნილებისათვის, აგრეთვე, საქართველოს სამოციქულო ავტოკეფალური მართლმადიდებელი ეკლესიისათვის სახელმწიფო ქონების საკუთრებაში გადაცემა (კანონის 6³ მუხლი). იჯარით გაუცემელი სასოფლო-სამეურნეო მისი ნაკვეთის პრივატიზება (კანონის მე-10 მუხლი); იჯარით გაცემული ქონების პირდაპირი მიყიდვის ფორმით პრივატიზება შესაბამის მოიჯარეზე (კანონის 18¹ მუხლი).

მითითებული ნორმებიდან გამომდინარე, სააპელაციო სასამართლომ მიიჩნია, რომ სსიპ სახელმწიფო ქონების ეროვნული სააგენტო უფლებამოსილი იყო, ქ. გ-ასათვის ქონების გადაცემის თაობაზე საქართველოს მთავრობისათვის წინადადებით მიემართა მხოლოდ იმ შემთხვევაში, თუ წარდგენილი იქნებოდა კანონმდებლობით დაშვებული პრივატიზების კონკრეტული სახის განხორციელებაზე მოთხოვნა შესაბამის საფუძველზე მითითებით, რასაც ადგილი არ ჰქონია. ამდენად, სააგენტოს არ ჰქონდა ქ. გ-ასათვის ქონების პირდაპირი მიყიდვით სიმბოლურ ფასად გადაცემის პირობა, რამეთუ ქ. გ-აარ წარმოადგენდა სუბიექტს, რომელზეც ამ სახით პრივატიზება დაიშვებოდა.

ზემოაღნიშნულიდან გამომდინარე, სააპელაციო პალატამ მიუთითა, რომ მოსარჩელეს სადავო პერიოდში მოქმედი კანონმდებლობის შესაბამისად, არ გააჩნდა სახელმწიფოს კუთვნილი ქონების პირდაპირი მიყიდვის ფორმით საკუთრებაში მიღების შესაძლებლობა. შესაბამისად, სსიპ სახელმწიფო ქონების ეროვნული სააგენტოს 2016 წლის 29 დეკემბრის #5/66157 წერილი და საჩივრის დაკმაყოფილებაზე უარის თქმის შესახებ საქართველოს ეკონომიკისა და მდგრადი განვითარების სამინისტროს 2017 წლის 19 ივნისის #1-1/254 ბრძანება ვერ იქნებოდა მიჩნეული კანონშეუსაბამოდ. ამდენად, არ არსებობდა ამ ნაწილში სარჩელის დაკმაყოფილების სამართლებრივი საფუძველი.

ოაც შეეხება მოსაოჩელოს სასაოჩელო მოთოოვიის საფუძევილიაოიოიას საიო საიელოფიფო ქონების ეროვნული საგენტოსათვის გარდაბნის რაიონული სასამართლოს 2002 წლის 19 სექტემბრის #2-126-02 კანონიერ ძალაში შესული გადაწყვეტილების პირობების აღსრულების დავალების შესახებ, სააპელოაციო პალატამ მიუთითო, რომ აღნიშნული გადაწყვეტილების მიხედვით, საქართველოს განათლებისა და მეცნიერების სამინისტრომ სარჩელით მიმართა სასამართლოს, მოპასუხეების - ვ. ჩ-ას, ლ. რ-ის, თ. გ-ის, ქ. გ-ას, დ. გ-ის და ლ. ა-ის მიმართ უკანონო მფლობელობიდან ქონების გამოთხოვისა და მოპასუხეთა გამოსახლების შესახებ. სამინისტროს წარმომადგენელმა წარდგენილ სარჩელში მიუთითო, რომში, ...ის ქ. #...-ში მდებარეობს ორსართულიანი შენობა, რომელიც დღემდე იმყოფება საქართველოს განათლებისა და მეცნიერების სამინისტროს ბალანსზე. საქმეში არსებული მტკიცებულებების საფუძველზე, გარდაბნის რაიონულმა სასამართლომ დადასტურებულად მიიჩნია სადავო უძრავი ქონების საქართველოს განათლებისა და მეცნიერების სამინისტროს ბალანსზე არსებობის ფაქტი და საფუძველიანად ჩათვალა მოსარჩელის მოთხოვნა საკუთრებაში არსებული უძრავი ნივთის მოპასუხეთა მფლობელობიდან (გარდა ქ. გ-ასი) გამოთხოვის შესახებ. ქ. გ-ასთან მიმართებით გარდაბნის რაიონულმა სასამართლომ განმარტა, რომ მას თავისი ნებით არ მიუკუთვნებია სხვისი საკუთრება. საქმის მასალებით დადასტურებული იყო, რომ მესაკუთრემ სადავო სახლში თავად შეასახლა ქ. გ-ა, რითიც მისი საკუთრება დატვირთა პირადი სერვიტუტის უფლებით. ზემოაღნიშნულიდან გამომდინარე, გარდაბნის რაიონული სასამართლოს 2002 წლის 19 სექტემბრის კანონიერ ძალაში შესული გადაწყვეტილების სარეზოლუციო ნაწილის თანახმად, საქართველოს განათლების სამინისტროს სარჩელი ნაწილობრივ დაკმაყოფილდა და იმ დროისათვის საქართველოს განათლების სამინისტროს ბალანსზე არსებულ,ში, ...ის ქუჩის #...-ში (...ის ქუჩის #...-ში) მდებარე შენობიდან ქ. გ-ასა და მასთან მცხოვრები პირების გარდა, სამაგიერო ფართის მიუცემლად, ყველა პირი იქნა გამოსახლებული. ქ. გ-ასა და მისი ოჯახის წევრების გამოსახლების პირობად კი, მოსარჩელის მიერ, მათი ფართით დაკმაყოფილება დადგინდა.

სააპელოაციო სასამართლოს მითითებით, საქმის მასალებით დადასტურებული იყო, რომ 2008 წელს საქართველოს განათლებისა და მეცნიერების სამინისტროს მიერ სადავო ქონება გადაცემულ იქნა საქართველოს ეკონომიკური განვითარების სამინისტროსათვის. საქართველოს განათლებისა და მეცნიერების სამინისტროს წერილობითი მიმართვით საქართველოს ეკონომიკური განვითარების სამინისტროს ეთხოვა სადავო ფართის განკარგვის დროს მხედველობაში მიღებულიყო გარდაბნის რაიონული სასამართლოს 2002 წლის 19 სექტემბრის კანონიერ ძალაში შესული გადაწყვეტილების შინაარსი და დაინტერესებული პირის - ქ. გ-ას კანონიერი ინტერესი.

საქართველოს ეკონომიკური განვითარების სამინისტროს 2009 წლის 9 ივლისის #16/838 მიმართვის საფუძველზე, გარდაბნის რაიონისში, ყოფილი ...ის, ამჟამად ...ის ქ. #...-ში სადავო უძრავი ქონება დარეგისტრირებულ იქნა სახელმწიფოს საკუთრებად. ქალაქ თბილისის მუნიციპალიტეტის მერიის სსიპ ქონების მართვის სააგენტოს 2012 წლის 13 სექტემბრის #06-8/10147 მიმართვის საფუძველზე ქალაქ თბილისში,ში, ...ის ქუჩის #...-ში მდებარე უძრავი ქონება ქალაქ თბილისის თვითმმართველი ერთეულის საკუთრებად დარეგისტრირდა. ქალაქ თბილისის მთავრობის 2012 წლის 4 დეკემბრის #33.34.1192 დადგენილების მიხედვით, 2013 წლის 31 იანვარს ქალაქ თბილისის მთავრობის სახელით ქალაქ თბილისის მუნიციპალიტეტის მერიის სსიპ ქონების მართვის სააგენტოსა და ქ. გ-ას შორის ქალაქ თბილისის თვითმმართველი ერთეულის საკუთრებაში არსებული ქონების პირდაპირი მიყიდვის ფორმით ნასყიდობის შესახებ ხელშეკრულება გაფორმდა, რომლის საგანს წარმოადგენდა ქალაქ თბილისში,ში, ...ის ქუჩის #...-ში პირველ სართულზე არსებული 67.83 კვ.მ ფართობის ბინა (საკადასტრო კოდი: #.....) შესაბამისი წილობრივი მიწის ნაკვეთით. ქალაქ თბილისის მთავრობის 2013 წლის 2 აპრილის #12.16.369 დადგენილებით ძალადაკარგულად გამოცხადდა 2012 წლის 4 დეკემბრის #33.34.1192 დადგენილება და #... ქონებაზე, მუნიციპალიტეტის საკუთრების მიტოვების საფუძველზე, სახელმწიფოს საკუთრება აღდგა.

სააპელოაციო პალატამ აღნიშნა, რომ განსახილველ შემთხვევაში, უდავო გარემოებას წარმოადგენდა ის ფაქტი, რომ გარდაბნის რაიონული სასამართლოს 2002 წლის 19 სექტემბრის კანონიერ ძალაში შესული გადაწყვეტილება დღემდე არ აღსრულებულა არც საქართველოს განათლებისა და მეცნიერების სამინისტროს და არც საქართველოს ეკონომიკური განვითარების სამინისტროს მიერ.

სააპელოაციო პალატამ მიუთითა საქართველოს კონსტიტუციის 82-ე მუხლზე (სადავო პერიოდში მოქმედი რედაქცია), „საერთო სასამართლოების შესახებ“ ორგანული კანონის მე-4 მუხლზე და საქართველოს სამოქალაქო საპროცესო კოდექსის მე-10 მუხლზე, რომლის თანახმად, კანონიერ ძალაში შესული გადაწყვეტილება სავალდებულოა საქართველოს მთელ ტერიტორიაზე, ყველა სახელმწიფო, საზოგადოებრივი თუ კერძო საწარმოსათვის, დაწესებულებისათვის, ორგანიზაციისათვის, თანამდებობის პირისა თუ მოქალაქისათვის და ის უნდა შესრულდეს.

სააპელოაციო პალატა მიუთითა საქართველოს უზენაესი სასამართლოს გადაწყვეტილებაში გაკეთებულ განმარტებებზე, ასევე ყურადღება გაამახვილა საქმეზე „აპოსტოლი საქართველოს წინააღმდეგ“ და აღნიშნა, რომ განსახილველ შემთხვევაში, სსიპ სახელმწიფო ქონების ეროვნული სააგენტო გარდაბნის რაიონული სასამართლოს 2002 წლის 19 სექტემბრის #2-126-02 კანონიერ ძალაში შესული გადაწყვეტილების აღსრულებაზე უარის თქმის საფუძველად მიუთითებდა იმ გარემოებაზე, რომ ხსენებული გადაწყვეტილება სსიპ სახელმწიფო ქონების ეროვნული

სააგენტოს შესაბამის ვალდებულებას არ ადგენდა. ამ გადაწყვეტილებით ქ. გ-ას საკუთრების უფლება არ მინიჭებია. ამასთან, ამჟამინდელი მდგომარეობით, გასული იყო კანონიერ ძალაში შესული სასამართლო გადაწყვეტილებით დადასტურებული მოთხოვნის ხანდაზმულობის ათწლიანი ვადა.

სააპელაციო პალატამ არ გაიზიარა სსიპ სახელმწიფო ქონების ეროვნული სააგენტოს მითითება, რომ გარდაზნის რაიონული სასამართლოს კანონიერ ძალაში შესული გადაწყვეტილება სსიპ სახელმწიფო ქონების ეროვნული სააგენტოს რაიმე სახის ვალდებულებას არ ადგენდა. სააპელაციო სასამართლომ მიუთითა, რომ სახელმწიფოს აღმასრულებელი ხელისუფლების უმაღლესი ორგანოა საქართველოს მთავრობა (საქართველოს კონსტიტუციის 78.1 მუხ., სადავო პერიოდში მოქმედი რედაქცია), რომელიც ხელისუფლებას ახორციელებს სამინისტროების მეშვეობით („მთავრობის სტრუქტურის, უფლებამოსილებისა და საქმიანობის წესის შესახებ“ საქართველოს კანონის 4.1 მუხ., სადავო პერიოდში მოქმედი რედაქცია). სამინისტროები იქმნებიან სახელმწიფოებრივი და საზოგადოებრივი ცხოვრების განსაზღვრულ სფეროში სახელმწიფო მმართველობის უზრუნველსაყოფად (კანონის 14.1 მუხ.). სახელმწიფო მმართველობა ხორციელდება წინასწარ განსაზღვრული მიმართულებით, კონკრეტულ სფეროში არსებული სახელმწიფო პოლიტიკის გათვალისწინებით. სახელმწიფო პოლიტიკა არის სახელმწიფო მიზნების, ამოცანების, პრიორიტეტების, ძირითადი პრინციპების, სტრატეგიული პროგრამებისა და გეგმების ერთობლიობა, რომელიც მუშავდება და რეალიზდება სახელმწიფო ორგანოების მეშვეობით. სახელმწიფო პოლიტიკა არის სახელისუფლებო ორგანოების მიზანმიმართულ ქმედებათა ერთობლიობა, რომელიც სახელმწიფოს აძლევს საშუალებას კონკრეტულ სფეროში მიაღწიოს წინასწარ განსაზღვრულ მიზნებს. სახელმწიფო პოლიტიკას ჰყოფენ მიმართულებებად იმის მიხედვით, თუ საზოგადოებრივი ცხოვრების რომელ სფეროში ხდება მისი შემუშავება და რეალიზაცია.

სააპელაციო პალატამ საგულისხმოდ მიიჩნია ის გარემოება, რომ 2008 წელს საქართველოს განათლებისა და მეცნიერების სამინისტროს მიერ სადავო ქონების საქართველოს ეკონომიკური განვითარების სამინისტროსათვის გადაცემის ერთ-ერთ მიზეზს წარმოადგენდა სწორედ ის ფაქტი, რომ საქართველოს განათლებისა და მეცნიერების სამინისტროს არ გააჩნდა სახელმწიფო საკუთრებაში არსებული, სამინისტროს ბალანსზე რიცხული ქონების განკარგვის უფლებამოსილება, ვინაიდან იმ დროს მოქმედი საქართველოს მთავრობის 10.09.2004 წლის #77 დადგენილებით დამტკიცებული „საქართველოს ეკონომიკური განვითარების სამინისტროს დებულების“ (ძალადაკარგულია 01/03/2016წ.) თანახმად, სახელმწიფო ქონების მართვასა და განკარგვასთან დაკავშირებულ სახელმწიფო პოლიტიკას განსაზღვრავდა და წარმართავდა საქართველოს ეკონომიკური განვითარების სამინისტრო. სამინისტროს საქმიანობის ერთ-ერთ ძირითადი სფეროს წარმოადგენდა სახელმწიფო ქონების მართვა და განკარგვა (დებულების 2.1 მუხ.). აღნიშნული დებულების მე-2 მუხლის მე-2 პუნქტის „მ“ ქვეპუნქტის თანახმად, კანონმდებლობით მინიჭებული უფლებამოსილებების ფარგლებში, სამინისტროს ერთ-ერთ ძირითად ამოცანას წარმოადგენდა სახელმწიფოს სახელით სახელმწიფო ქონების ფლობა, მართვა და განკარგვა.

სააპელაციო პალატამ მიუთითა, რომ მოქმედი კანონმდებლობის მიხედვითაც, სახელმწიფო ქონების მართვასა და განკარგვასთან დაკავშირებულ სახელმწიფო პოლიტიკას განსაზღვრავს და წარმართავს საქართველოს ეკონომიკისა და მდგრადი განვითარების სამინისტრო („სახელმწიფო ქონების შესახებ“ კანონის 5.7 მუხ., საქართველოს მთავრობის 11.02.2016წ. #70 დადგენილებით დამტკიცებული „საქართველოს ეკონომიკისა და მდგრადი განვითარების სამინისტროს დებულების“ 2.2 მუხ. „ე“ ქვ.პ.), რომლის საქმიანობის ერთ-ერთი ძირითადი სფეროა სახელმწიფო ქონების მართვა და განკარგვა (დებულების 2.1 მუხ.). ამდენად, სააპელაციო სასამართლომ აღნიშნა, რომ ამ სფეროში სახელმწიფო პოლიტიკის შემუშავებელი და სათანადოდ განხორციელებაზე პასუხისმგებელი ორგანო არის საქართველოს ეკონომიკისა და მდგრადი განვითარების სამინისტრო, რომელიც განსაზღვრავს არა მარტო სახელმწიფო პოლიტიკას, არამედ აგრეთვე კონკრეტული ქმედებების/გადაწყვეტილებების სახელმწიფო პოლიტიკის ფარგლებში დასახულ მიზნებთან შესაბამისობას.

სააპელაციო სასამართლომ ასევე მიუთითა საქართველოს მთავრობის 2012 წლის 17 სექტემბრის #391 დადგენილებით დამტკიცებულ „სსიპ სახელმწიფო ქონების ეროვნული სააგენტოს დებულებაზე“, რომლის თანახმად, სსიპ სახელმწიფო ქონების ეროვნული სააგენტო შექმნილია „სახელმწიფო ქონების შესახებ“ საქართველოს კანონის შესაბამისად („დებულების“ 1.1 მუხ.), სააგენტო ანგარიშვალდებულია სამინისტროს წინაშე, „სახელმწიფო ქონების შესახებ“ საქართველოს კანონით, „საჯარო სამართლის იურიდიული პირის შესახებ“ საქართველოს კანონითა და ამ დებულებით დადგენილ ფარგლებში („დებულების“ 1.3 მუხ.). მითითებული დებულების მეორე მუხლის მიხედვით, სააგენტოს მიზნებია: ა) სახელმწიფო ქონების მართვა და განკარგვა; ბ) სახელმწიფო ქონების სარგებლობაში გადაცემა; გ) სახელმწიფოს წილობრივი მონაწილეობით შექმნილ საწარმოებში პარტნიორის (აქციონერის) უფლებამოსილების განხორციელება; დ) კანონმდებლობით დადგენილი სხვა საქმიანობის განხორციელება.

სააპელაციო პალატამ ყურადღება გაამახვილა იმ გარემოებაზე, რომ სადავო პერიოდიდან დღემდე ქონების მესაკუთრეს წარმოადგენდა სახელმწიფო. მმართველობის სისტემის ერთიანობიდან გამომდინარე კი, ვერ ექნებოდა გადაწყვეტი მნიშვნელობა იმას, თუ რომელი სამინისტროს მეშვეობით აღსრულდებოდა გადაწყვეტილება, ვინაიდან, რეალურად, კანონიერ ძალაში შესული სასამართლოს გადაწყვეტილებით დადგენილ იქნა სახელმწიფოს ვალდებულება, გამოსახლების შემთხვევაში, ქ. გ-ა უზრუნველყო საცხოვრებელი ფართით.

ზემოაღნიშნულიდან გამომდინარე, ქ. გ-ას გააჩნდა უფლება, გამოსახლების შემთხვევაში, სსიპ სახელმწიფო ქონების ეროვნული სააგენტოსაგან, როგორც სახელმწიფო ქონების განკარგვაზე უფლებამოსილი პირისაგან, მოეთხოვა გარდაბნის რაიონული სასამართლოს 2002 წლის 19 სექტემბრის #2-126-02 კანონიერ ძალაში შესული გადაწყვეტილების აღსრულება.

სააპელაციო სასამართლომ ასევე არ გაიზიარა სსიპ სახელმწიფო ქონების ეროვნული სააგენტოს მითითება საქართველოს სამოქალაქო კოდექსის 142-ე მუხლის პირველი ნაწილის მიხედვით, სასამართლოს კანონიერ ძალაში შესული გადაწყვეტილებით დადასტურებული მოთხოვნის ხანდაზმულობის ათწლიანი ვადის გასვლის შესახებ და განმარტა, რომ მითითებული ნორმის შესაბამისად, პირს, ვის სასარგებლოდაც მიღებულია გადაწყვეტილება, შეუძლია, მოითხოვოს მისი აღსრულება კანონიერ ძალაში შესვლის დღიდან 10 წლის განმავლობაში, რაც შეიძლება გამოიხატოს სააღსრულებო ფურცლის გაცემის, იძულებით აღსრულების მოთხოვნით და ა.შ. სააპელაციო პალატის შეფასებით, მოცემულ შემთხვევაში, გარდაბნის რაიონული სასამართლოს გადაწყვეტილება ადგენდა ქ. გ-ას უფლებას, მხოლოდ სადავო ქონებიდან გამოსახლების შემთხვევაში მოეთხოვა ალტერნატიული საცხოვრებელი ფართით დაკმაყოფილება. შესაბამისად, ზემოაღნიშნული გადაწყვეტილებით დადგენილი უფლების რეალიზება დამოკიდებული იყო ქონების მესაკუთრის განზრახვაზე - მოხდინა მოსარჩელის სადავო ფართიდან აპელანტის გამოსახლება, რომლითაც იგი დღემდე უწყვეტად სარგებლობდა.

სააპელაციო პალატის მოსაზრებით, ქ. გ-ასთვის გარდაბნის რაიონული სასამართლოს 2002 წლის 19 სექტემბრის #2-126-02 კანონიერ ძალაში შესული გადაწყვეტილებით მიანიჭებული უფლების დაკარგვის საფუძველი არ შეიძლება გამხდარიყო ხანდაზმულობა, ვინაიდან სასამართლო გადაწყვეტილებით აპელანტს არ მიანიჭებია უფლება, გამოსახლების წინაპირობის გარეშე, მოეთხოვა ქონების მესაკუთრისათვის საცხოვრებელი ფართით დაკმაყოფილება. შესაბამისად, სააპელაციო პალატამ მიიჩნია, რომ ქ. გ-ასაკუთარი ნების გამოვლენით ვერ უზრუნველყოფდა გარდაბნის რაიონული სასამართლოს 2002 წლის 19 სექტემბრის #2-126-02 კანონიერ ძალაში შესული გადაწყვეტილების აღსრულებას, რადგან როგორც აღნიშნა, მისი მოთხოვნის უფლების წარმოშობა სრულად იყო დამოკიდებული ქონების მესაკუთრის - სახელმწიფოს გადაწყვეტილებაზე გამოეხატებინა იგი, ხოლო თუ როდის მოისურვებდა მესაკუთრე აღნიშნულს, არ ექვემდებარებოდა განსაზღვრას. სააპელაციო პალატის შეფასებით, ქ. გ-ას ამგვარი უფლების მიმართ ხანდაზმულობის ვადა არც ძველი და არც ახალი კანონმდებლობით არ იყო გათვალისწინებული.

ამდენად, სააპელაციო სასამართლომ აღნიშნა, რომ სსიპ სახელმწიფო ქონების ეროვნული სააგენტო, ქ. გ-ას გამოსახლების შემთხვევაში, ვალდებულია აღასრულოს გარდაბნის რაიონული სასამართლოს გადაწყვეტილებით დადგენილი პირობები. შესაბამისად, მითითებული მოთხოვნის ნაწილში არსებობდა ქ. გ-ას სარჩელის დაკმაყოფილების საფუძველი.

თბილისის სააპელაციო სასამართლოს ადმინისტრაციულ საქმეთა პალატის 2020 წლის 24 დეკემბრის გადაწყვეტილება სარჩელის დაკმაყოფილების ნაწილში საკასაციო წესით გაასაჩივრა სსიპ სახელმწიფო ქონების ეროვნულმა სააგენტომ, რომელმაც გასაჩივრებულ ნაწილში გადაწყვეტილების გაუქმება და ახალი გადაწყვეტილებით სარჩელის დაკმაყოფილებაზე უარის თქმა მოითხოვა.

კასატორი - სსიპ სახელმწიფო ქონების ეროვნული სააგენტო მიუთითებს საქართველოს ადმინისტრაციული საპროცესო კოდექსის 28¹ მუხლზე, საქართველოს უზენაესი სასამართლოს მიერ ჩამოყალიბებულ ერთგვაროვან სასამართლო პრაქტიკაზე და აღნიშნავს, რომ სააპელაციო სასამართლოში საქმის განხილვის დროს განხორციელდა არა მოთხოვნის ტრანსფორმირება, როგორც ამას თავად სააპელაციო სასამართლო უთითებს, არამედ მესამე სასარჩელო მოთხოვნის დამატებით სასარჩელო მოთხოვნის გაზრდა.

კასატორის განმარტებით, მოთხოვნის გაზრდის შედეგად დაირღვა საქართველოს სამოქალაქო საპროცესო კოდექსის 381-ე მუხლის მოთხოვნები, რომლის თანახმად, დაუშვებელია სააპელაციო სასამართლოში საქმის განხილვისას დავის საგნის შეცვლა ან გადიდება, აგრეთვე, შეგებებული სარჩელის შეტანა. შესაბამისად, კასატორის მოსაზრებით, გასაჩივრებული გადაწყვეტილების მიღებისას უხეზად იქნა დარღვეული ზემოაღნიშნული მუხლის მოთხოვნა, რამაც არსებითად იმოქმედა საქმის განხილვის შედეგზე.

კასატორის მითითებით, სააპელაციო სასამართლო გადაწყვეტილებაში უთითებს სახელმწიფო ქონების მმართველის - სსიპ სახელმწიფო ქონების ეროვნული სააგენტოს ვალდებულებაზე, აღასრულოს საქართველოს განათლებისა და მეცნიერების სამინისტროს მიმართ გამოტანილი კანონიერ ძალაში შესული გადაწყვეტილება. კასატორი მიიჩნევს, რომ სსიპ სახელმწიფო ქონების ეროვნული სააგენტო არ წარმოადგენს გარდაბნის რაიონული სასამართლოს გადაწყვეტილების მხარეს, ამასთან, გადაწყვეტილება შეეხება საქართველოს განათლებისა და მეცნიერების სამინისტროს ვალდებულებას, რამდენადაც სწორედ ხსენებულმა სამინისტრომ შეასახლა ქ. გ-აფართში. შესაბამისად, კასატორის მოსაზრებით, უსაფუძვლო და დაუსაბუთებელია სააპელაციო სასამართლოს გადაწყვეტილება, რომლითაც სსიპ სახელმწიფო სერვისების განვითარების სააგენტოსათვის გარდაბნის რაიონული სასამართლოს გადაწყვეტილების პირობების აღსრულების დავალება მხოლოდ იმ მოტივით, რომ დღეის მდგომარეობით, სააგენტო აღნიშნული უძრავი ქონების მესაკუთრეს წარმოადგენს.

თბილისის სააპელაციო სასამართლოს ადმინისტრაციულ საქმეთა პალატის 2020 წლის 24 დეკემბრის გადაწყვეტილება საკასაციო წესით გაასაჩივრა ქ. გ-ამ, რომელმაც გასაჩივრებული გადაწყვეტილების გაუქმება მოითხოვა.

კასატორი - ქ. გ-ა აღნიშნავს, რომ სააპელაციო სასამართლოში საქმის განხილვის საწყის ეტაპზე, მას მიეცა სასარჩელო მოთხოვნის დაზუსტების შესაძლებლობა. დაზუსტებისათვის, მოთხოვნილ იქნა 2013 წლის 31 იანვარს ქ. გ-ასა და ქალაქ თბილისის მუნიციპალიტეტის მერიას შორის გაფორმებული ნასყიდობის ხელშეკრულებიდან გამომდინარე, ქ. გ-აცნობილი ყოფილიყო ქალაქ თბილისში,ში, ...ის ქ. #...-ში პირველ სართულზე მდებარე 67.83 კვ.მ საცხოვრებელი ფართის შესაკუთრედ. ასევე, მოთხოვნილ იქნა ქალაქ თბილისის მთავრობის 2013 წლის 2 აპრილის დადგენილების ბათილად ცნობა, რომლითაც ძალადაკარგულად გამოცხადდა 2012 წლის 4 დეკემბრის #33.34.1192 დადგენილება, რომლის საფუძველზეც გაფორმდა პირდაპირი მიყიდვის ხელშეკრულება ქ. გ-ასა და ქალაქ თბილისის მუნიციპალიტეტის მერიას შორის. ამასთან, სასარჩელო მოთხოვნის ამგვარი ფორმულირებიდან გამომდინარე, მოთხოვნილ იქნა ქალაქ თბილისის მუნიციპალიტეტის მერიის საქმეში მესამე პირად ჩაბმა, რამდენადაც ერთ-ერთი სასარჩელო მოთხოვნა მათ მიერ მიღებულ გადაწყვეტილებას შეეხებოდა.

კასატორი აღნიშნავს, რომ სააპელაციო სასამართლოში საქმის განხილვის დროს სასამართლომ მას შეაცვლევინა დაზუსტებული სასარჩელო მოთხოვნა და შესთავაზა, რომ მოეთხოვა გარდაბნის რაიონული სასამართლოს 2002 წლის 19 სექტემბრის #2-126-02 გადაწყვეტილების საფუძველზე ქ. გ-ას სადავო ქონების შესაკუთრედ ცნობა. კასატორის განმარტებით, იგი მიენდო სასამართლოს და ამ კუთხით დააზუსტა სასარჩელო მოთხოვნა, სასამართლომ კი მიიღო სულ სხვა სახის გადაწყვეტილება და სსიპ სახელმწიფო ქონების ეროვნულ სააგენტოს 2002 წლის 19 სექტემბრის გადაწყვეტილებით განსაზღვრული პირობების დაცვა დაავალა. კასატორი მიუთითებს, რომ მისთვის გაუგებარია სააპელაციო სასამართლოს მიერ მიღებული გადაწყვეტილება. იგი არ აცხადებდა, რომ სადავო ფართიდან მას ვინმე ასახლებდა, ქ. გ-ასადავო ქონებაზე მის შესაკუთრედ ცნობას ითხოვდა.

კასატორი ასევე არ იზიარებს სააპელაციო სასამართლოს მოსაზრებებსა და განმარტებებს და მიიჩნევს, რომ ისინი წინააღმდეგობაში მოდის ერთმანეთთან. კერძოდ, სააპელაციო სასამართლო გადაწყვეტილებაში მიუთითებს, რომ არსებობს ადმინისტრაციულ-სამართლებრივი აქტების ბათილად ცნობის საფუძველები. სააპელაციო პალატა ასევე აღნიშნავს, რომ კანონიერ ძალაშია შესული გარდაბნის რაიონული სასამართლოს 2002 წლის 19 სექტემბრის გადაწყვეტილება, რომლითაც მოსარჩელე სადავო ბინაში დატოვებულ იქნა ალტერნატიული ბინით უზრუნველყოფამდე. კასატორის შეფასებით, მართალია, აღნიშნული არ ნიშნავდა იმ ბინით უზრუნველყოფას, რომელშიც იგი ფაქტობრივად ცხოვრობდა, თუმცა ეს არც იმას გულისხმობდა, რომ მოსარჩელე ამ ბინით არ უნდა ყოფილიყო უზრუნველყოფილი. სწორედ ამ გადაწყვეტილების საფუძველზე, ქალაქ თბილისის მუნიციპალიტეტის მერიამ გადასცა კასატორს სადავო ბინა, რომელიც შემდგომში მთავრობამ მას უკანონოდ აღარ დაუმტკიცა.

ამასთან, კასატორი არ ეთანხმება სააპელაციო სასამართლოს შეფასებას, რომ არ არსებობდა საქართველოს ეკონომიკისა და მდგრადი განვითარების სამინისტროს 2017 წლის 19 ივნისის #1-1/254 ბრძანების ბათილად ცნობის საფუძველი, რამდენადაც სახეზე იყო საჩივრის დაკმაყოფილების ყველა წინაპირობა. კასატორი აღნიშნავს, რომ 1975 წლიდან იგი მართლზომიერად ფლობს და სარგებლობს სადავო ქონებით და მას სხვა უძრავი ქონება არ გააჩნია, ხოლო საქართველოს მთავრობა მას არც ალტერნატიული ფართით აკმაყოფილებს.

საქართველოს უზენაესი სასამართლოს ადმინისტრაციულ საქმეთა პალატის 2021 წლის 26 მარტის განჩინებით საქართველოს ადმინისტრაციული საპროცესო კოდექსის 34-ე მუხლის მე-3 ნაწილის შესაბამისად, დასაშვებობის შესამოწმებლად წარმოებამი იქნა მიღებული სსიპ სახელმწიფო ქონების ეროვნული სააგენტოსა და ქ. გ-ას საკასაციო საჩივრები.

საქართველოს უზენაესი სასამართლოს ადმინისტრაციულ საქმეთა პალატის 2021 წლის 16 სექტემბრის განჩინებით სსიპ სახელმწიფო ქონების ეროვნული სააგენტოსა და ქ. გ-ას საკასაციო საჩივრები მიჩნეულ იქნა დასაშვებად და მათი განხილვა დაიწყო მხარეთა დასწრებით.

საქართველოს უზენაესი სასამართლოს ადმინისტრაციულ საქმეთა პალატის 2021 წლის 9 დეკემბრის სასამართლო სხდომიდან სსიპ სახელმწიფო ქონების ეროვნული სააგენტოსა და ქ. გ-ას საკასაციო საჩივრების განხილვა გადაინიშნა მხარეთა დასწრების გარეშე იმავე დღეს.

ს ა მ ო ტ ი ვ ა ც ი ო ნ ა წ ი ლ ი :

საკასაციო სასამართლო საქმის მასალების გაცნობის, საკასაციო საჩივრების საფუძველების შესწავლისა და გასაჩივრებული გადაწყვეტილების კანონიერება-დასაბუთებულობის შემოწმების შედეგად მიიჩნევს, რომ სსიპ სახელმწიფო ქონების ეროვნული სააგენტოს საკასაციო საჩივარი არ უნდა დაკმაყოფილდეს, ხოლო ქ. გ-ას საკასაციო საჩივარი უნდა დაკმაყოფილდეს, გაუქმდეს თბილისის სააპელაციო სასამართლოს ადმინისტრაციულ საქმეთა პალატის 2020 წლის 24 დეკემბრის გადაწყვეტილება და მიღებულ იქნეს ახალი გადაწყვეტილება, რომლითაც ქ. გ-ას სარჩელი უნდა დაკმაყოფილდეს.

საკასაციო სასამართლო უპირველესად ყურადღებას ამახვილებს იმ გარემოებაზე, რომ სააპელაციო სასამართლოში საქმის განხილვის დროს სააპელაციო სასამართლოს მხრიდან მოსარჩელეს სსიპ სახელმწიფო ქონების ეროვნული სააგენტოსათვის ქალაქ თბილისში,ში, ...ის ქუჩის #...-ში პირველ სართულზე არსებული 67.83 კვ.მ ფართის ქ. გ-ასათვის პირდაპირი მიყიდვით საკუთრებაში გადაცემის შესახებ საკითხის მთავრობის სხდომაზე განსახილველად მომზადებისა და წარდგენის თაობაზე ინდივიდუალური ადმინისტრაციულ-სამართლებრივი აქტის გამოცემის დავალებასთან დაკავშირებული სასარჩელო მოთხოვნის ტრანსფორმირება შეეთავაზა. ტრანსფორმირებაზე გაცხადებული თანხმობის შედეგად, მოსარჩელის საბოლოო

მოთხოვნა სსიპ სახელმწიფო ქონების ეროვნული სააგენტოსათვის გარდაბნის რაიონული სასამართლოს 2002 წლის 19 სექტემბრის #2-126-02 კანონიერ ძალაში შესული გადაწყვეტილების პირობების აღსრულების დავალებას დაუკავშირდა.

საკასაციო სასამართლო მიუთითებს საქართველოს ადმინისტრაციული საპროცესო კოდექსის 28¹ მუხლზე, რომლის თანახმად, სასამართლო არ არის უფლებამოსილი, გასცდეს სასარჩელო მოთხოვნის ფარგლებს, მაგრამ იგი არ არის შეზღუდული სასარჩელო მოთხოვნის ფორმულირებით. პროცესის დაჩქარების მიზნით, მოსამართლეს შეუძლია დაეხმაროს მხარეს მოთხოვნის ტრანსფორმირებაში.

საკასაციო სასამართლო აღნიშნავს, რომ სარჩელის ტრანსფორმირების პროცესუალურ-სამართლებრივი შესაძლებლობა ადმინისტრაციულ სამართალწარმოებაში მოქმედი ინკვიზიციურობისა და შეჯიბრებითობის პრინციპების თანაარსებობისა და ურთიერთშეჯერების გამოვლინებაა. საქართველოს ადმინისტრაციული საპროცესო კოდექსის მე-4 მუხლითა და საქართველოს სამოქალაქო საპროცესო კოდექსის მე-4 მუხლით განმკიცებული შეჯიბრებითობის პრინციპის, ასევე, ამავე კოდექსის 248-ე მუხლის მე-3 ნაწილის საფუძველზე, სასამართლო იზღუდება სასარჩელო მოთხოვნის ფარგლებით, თუმცა ინკვიზიციურობის პრინციპის საფუძველზე მინიჭებული აქტიური როლის გათვალისწინებით, სასამართლო არა თუ უფლებამოსილი, არამედ ამგვარი საჭიროების შემთხვევაში, ვალდებულია დაეხმაროს მხარეს მოთხოვნის ტრანსფორმირებაში. კერძოდ, საკასაციო სასამართლოს მიერ ჩამოყალიბებული ერთგვაროვანი სასამართლო პრაქტიკით დადგენილია, რომ „...სასკ-ის 28¹ მუხლის თანახმად მხარისათვის მოთხოვნის ტრანსფორმირებაში დახმარების გაწევა ადმინისტრაციული დავის განმხილველი სასამართლოს ვალდებულებას შეადგენს“ (საქართველოს უზენაესი სასამართლოს ადმინისტრაციულ საქმეთა პალატის 2019 წლის 9 დეკემბრის #ბს-294-294(კ-18) განჩინება).

საკასაციო სასამართლო განმარტავს, რომ სასარჩელო მოთხოვნის მართებული ტრანსფორმირებისათვის გადაწყვეტია მოსარჩელის რეალური და საბოლოო იურიდიული ინტერესის გამორკვევა. სარჩელის ტრანსფორმირება ემსახურება მოსარჩელის საბოლოო მიზნის მიღწევის ხელშეწყობას და არა მოსარჩელის სამართლებრივი პოზიციის ან/და სარჩელის პერსპექტიულობის შესუსტებას. საკასაციო სასამართლო მიუთითებს, რომ მოთხოვნის ტრანსფორმირების ექსკლუზიური უფლებით სასამართლოს აღჭურვა წარმოადგენს იმის დადასტურებას, რომ სასამართლოს მოსარჩელის რეალური, ნამდვილი იურიდიული ინტერესის ამოკითხვისა და მასთან მისადაგებული შინაარსით სასარჩელო მოთხოვნის განსაზღვრის უპირატესი შესაძლებლობა გააჩნია. ყოველივე აღნიშნული კი წარმოშობს სასამართლოს მიმართ მხარის ნდობის ლეგიტიმურ საფუძველს, კერძოდ, სასამართლოს მხრიდან მოთხოვნის ტრანსფორმირების შეთავაზებით მხარეს უზნდება განცდა, რომ არსებობს სასარჩელო მოთხოვნის გარდაქმნის, სხვაგვარად ფორმულირების რეალური საჭიროება.

შესაბამისად, ამგვარ შეთავაზებაზე მხარის მხრიდან გაცხადებული, სასამართლოს მიმართ ნდობით განპირობებული დასტური სარჩელის კონკრეტული სახით ტრანსფორმირებაზე არ წარმოადგენს უპირობო გარანტს იმისა, რომ მოსარჩელეს სარჩელის სწორედ ასეთი ფორმულირებით სურდა იურიდიული ინტერესის დაკმაყოფილება. მხარის მიერ გაცხადებული თანხმობა არ გამორიცხავს ზემდგომი ინსტანციის სასამართლოების პროცესუალურ შესაძლებლობას, გადაამოწმონ ტრანსფორმირების მართლზომიერება, მის საფუძველზე მიღებული სასარჩელო მოთხოვნის ფორმულირების მოსარჩელის საბოლოო იურიდიულ ინტერესებთან ურთიერთმიმართება.

განსახილველ შემთხვევაში, საკასაციო სასამართლო აღნიშნავს, რომ ქ. გ-სამართალწარმოების დაწყების საწყისი ეტაპიდანვე მოითხოვდა სსიპ სახელმწიფო ქონების ეროვნული სააგენტოსათვის არა უშუალოდ გარდაბნის რაიონული სასამართლოს კანონიერ ძალაში შესული გადაწყვეტილების პირობების დაცვას თუ მისი აღსრულების დავალებას, არამედ კონკრეტულად სადავო ფართის მის სახელზე პრივატიზების განხორციელებას. მოსარჩელის საბოლოო იურიდიული ინტერესი სარჩელის წარდგენის მომენტიდან მთელი სამართალწარმოების მანძილზე უკავშირდებოდა სადავო ფართზე საკუთრების უფლების მოპოვებას, მაშინ, როდესაც გარდაბნის რაიონული სასამართლოს კანონიერ ძალაში შესული გადაწყვეტილება შეეხება საქართველოს განათლებისა და მეცნიერების სამინისტროს მიერ წარდგენილი ვინდიკაციური სარჩელის სამართლებრივ შედეგებს. კერძოდ, ხსენებული გადაწყვეტილებით დადგენილ იქნა, რომ სამინისტროს მხოლოდ მაშინ ჰქონდა სადავო ფართიდან ქ. გ-ს გამოსახლების უფლება, თუკი იგი მოპასუხეს (ქ. გ-ს) ალტერნატიული საცხოვრებლით დააკმაყოფილებდა. მოხმობილი გადაწყვეტილება მოსარჩელეს უპირობოდ არ ანიჭებს საკუთრების უფლებას საცხოვრებელზე. გადაწყვეტილების შინაარსის სხვა ფაქტობრივი გარემოებებისაგან განკერძოებით წაკითხვა ცხადყოფს, რომ მოსარჩელეს მხოლოდ მაშინ ექნებოდა რაიმე ფართზე უფლების მოპოვების შესაძლებლობა, თუკი სამინისტრო მისი სადავო ფართიდან გამოსახლებას გადაწყვეტდა. ამდენად, მითითებული გადაწყვეტილების აღსრულება დასაშვებია იყო ორი მიმართულებით, კერძოდ, ქ. გ-სათვის ქალაქ თბილისში,ში, ...ის ქუჩის #...-ში პირველ სართულზე არსებული 67.83 კვ.მ ფართით სარგებლობის დაშვებით ან ამ ფართიდან მისი გამოსახლებითა და მისთვის ალტერნატიული საცხოვრებელი ფართის გადაცემით. შესაბამისად, ამ გადაწყვეტილების პირობების შესრულება ავტომატურად არ გულისხმობს მოსარჩელის იმ იურიდიული ინტერესის დაკმაყოფილებას, რომელიც უკავშირდება კონკრეტულად სადავო ფართზე (ქალაქ თბილისში,ში, ...ის ქუჩის #...-ში პირველ სართულზე არსებული 67.83 კვ.მ ფართი) საკუთრების უფლების მოპოვებას.

საკასაციო სასამართლო გასაკუთრებულ ყუიადღესას ასაკულეს ოს გარემოებაზე, რომ სააპელაციო სასამართლოში საქმის განხილვის საწყის ეტაპზე მოსარჩელეს შეეთავაზა სასარჩელო მოთხოვნის ფორმულირების შეცვლა და სარჩელის ახლებურად ფორმულირებისათვის მიეცა გარკვეული დრო. 2019 წლის 20 დეკემბერს ქ. გ-ას წარმომადგენელმა მოთხოვნის ტრანსფორმირების შესახებ განცხადებით მიმართა თბილისის სააპელაციო სასამართლოს და ნაცვლად სსიპ სახელმწიფო ქონების ეროვნული სააგენტოსათვის ქ. გ-ასათვის პირდაპირი მიყიდვით საკუთრებაში გადაცემის შესახებ საკითხის მთავრობის სხდომაზე განსახილველად მომზადებისა და წარდგენის თაობაზე ინდივიდუალური ადმინისტრაციულ-სამართლებრივი აქტის გამოცემის დავალებისა, მოითხოვა ქალაქ თბილისის მთავრობის 2013 წლის 2 აპრილის #12.16.369 დადგენილების (რომლითაც ძალადაკარგულად გამოცხადდა 2012 წლის 4 დეკემბრის #33.34.1192 დადგენილება, რომლის საფუძველზეც ქ. გ-ასა და ქალაქ თბილისის მუნიციპალიტეტის მერიას შორის გაფორმდა სადავო ფართის პირდაპირი მიყიდვის თაობაზე ხელშეკრულება) ბათილად ცნობა, ასევე, ქალაქ თბილისის მუნიციპალიტეტის მერიის საქმეში მესამე პირად ჩაბმა. წარდგენილი განცხადება უტყუარად ადასტურებდა მოსარჩელის მხრიდან იმ სამართლებრივი შედეგების აღდგენის სურვილსა და მიზანს, რომელიც ქალაქ თბილისის მთავრობის 2013 წლის 2 აპრილის #12.16.369 დადგენილების გამოცემამდე არსებობდა. შესაბამისად, მოსარჩელის საბოლოო მიზანს სადავო ფართზე მუნიციპალური საკუთრების აღდგენა და მისთვის პირდაპირი ფორმით მიყიდვის შესახებ დაწყებული პრივატიზების პროცედურების წარმატებით დასრულება წარმოადგენდა.

მიუხედავად აღნიშნულისა, განცხადების წარდგენის შემდგომ სააპელაციო სასამართლოში გამართულ პირველსავე სასამართლო სხდომაზე სააპელაციო სასამართლომ მხარეს განუმარტა, რომ მისი მიზნების მიღწევისათვის უმჯობესი იქნებოდა სასარჩელო მოთხოვნის სხვაგვარად ტრანსფორმირება და საბოლოოდ, **სსიპ სახელმწიფო ქონების ეროვნული სააგენტოსთვის გარდაბნის რაიონული სასამართლოს 2002 წლის 19 სექტემბრის #2-126-02 კანონიერ ძალაში შესული გადაწყვეტილების პირობების აღსრულების დავალება.** ცხადია, მოსარჩელე, რომელსაც გააჩნდა ლეგიტიმური ნდობა სასამართლოს აღნიშნული შეთავაზების მიმართ, დაეთანხმა სარჩელის ამგვარ ფორმულირებას. საკასაციო სასამართლო ხაზგასმით აღნიშნავს, რომ სააპელაციო სასამართლომ სარჩელის ტრანსფორმირებით პრაქტიკულად შეასუსტა მოსარჩელის სამართლებრივი მდგომარეობა. კერძოდ, გარდაბნის რაიონული სასამართლოს კანონიერ ძალაში შესული გადაწყვეტილების პირობების დაცვის მოთხოვნის შედეგად, სარჩელი არც დაზუსტებულა და არც შესაბამისობაში მოსულა მოსარჩელის საბოლოო მიზანთან. პირიქით, სარჩელის ახლებურმა ფორმულირებამ ფაქტობრივად შეამცირა დავის საგანი, წაართვა მხარეს სადავო ფართზე საკუთრების უფლების შექმნის პროცესუალური შესაძლებლობა და ამით, ფაქტობრივად დააშორა სარჩელის აღძვრის ეტაპიდან არსებულ იურიდიულ ინტერესთან. ამასთან, საკასაციო სასამართლო მიიჩნევს, რომ სარჩელის ასეთი გარდაქმნა თავისი შინაარსით დაუშვებელია ასოცირდებოდეს საქართველოს ადმინისტრაციული საპროცესო კოდექსის 28¹ მუხლით გათვალისწინებულ სარჩელის ტრანსფორმირების პროცესუალურ-სამართლებრივ უფლებამოსილებასთან. მოცემულ შემთხვევაში, სააპელაციო სასამართლოს მიერ შეთავაზებული მოთხოვნის ფორმულირების სარჩელის ტრანსფორმირებად მიჩნევა შესაძლებელი იქნებოდა იმ შემთხვევაში, თუკი გარდაბნის რაიონული სასამართლოს კანონიერ ძალაში შესული გადაწყვეტილება უშუალოდ სადავო საპრივატიზებო ფართის მოსარჩელისათვის საკუთრებაში გადაცემის უპირობო აუცილებლობას გაითვალისწინებდა. თუმცა საკასაციო სასამართლო განმეორებით მიუთითებს, რომ ზემოხსენებული გადაწყვეტილება მიღებულ იქნა განათლებისა და მეცნიერების სამინისტროს ვინდიკაციური სარჩელის საფუძველზე და იგი შეეხებოდა მოპასუხეთა უკანონო მფლობელობიდან უძრავი ქონების გამოთხოვას. გადაწყვეტილება არ შეეხებოდა უშუალოდ სადავო ფართით ქ. გ-ას დაკმაყოფილებას. ამდენად, სარჩელის ამგვარი ფორმულირებით სააპელაციო სასამართლო პრაქტიკულად გასცდა დავის საგანს და სარჩელის ტრანსფორმირების პროცესუალური შესაძლებლობის გამოყენებით ფაქტობრივად გაიმეორა ის სამართლებრივი შედეგები, რომელიც გარდაბნის რაიონული სასამართლოს კანონიერ ძალაში შესული გადაწყვეტილებით ქ. გ-ას ადმინისტრაციული სარჩელისაგან დამოუკიდებლადაც არსებობდა.

საკასაციო სასამართლო ასევე აღნიშნავს, რომ ქ. გ-აწარმოდგენილ საკასაციო საჩივარშიც არ ეთანხმება სააპელაციო სასამართლოს მხრიდან სარჩელის ასეთ სახეცვლილებას. ამასთან, კასატორი საკასაციო საჩივარში იმეორებს იმ სასარჩელო მოთხოვნას, რომელიც სააპელაციო სასამართლოში წარდგენილი 2019 წლის 20 დეკემბრის განცხადებით იქნა დაყენებული. უფრო მეტიც, 2021 წლის 9 დეკემბერს ქ. გ-ას წარმომადგენელმა განცხადებით მიმართა საქართველოს უზენაეს სასამართლოს და მოსარჩელესა და ქალაქ თბილისის მთავრობას შორის 2013 წლის 31 იანვარს გაფორმებული პირდაპირი მიყიდვის ხელშეკრულების კანონიერად მიჩნევა და სადავო ფართზე ქ. გ-ას მესაკუთრედ ცნობა მოითხოვა. მართალია, საკასაციო სასამართლო მიიჩნევს, რომ სააპელაციო სასამართლოს მხრიდან არამართებულად იქნა გამოყენებული სარჩელის ტრანსფორმირების პროცესუალური ღონისძიება, თუმცა საკასაციო სასამართლო მოკლებულია სამართლებრივ შესაძლებლობას საკასაციო საჩივარში მოთხოვნილი სახით სასარჩელო მოთხოვნის დაზუსტების შემთხვევაში იმსჯელოს ქალაქ თბილისის მთავრობის 2013 წლის 2 აპრილის #12.16.369 დადგენილების ბათილად ცნობის შესახებ. უპირველესად, აღნიშნული სავალდებულოდ გახდოდა ქალაქ თბილისის მუნიციპალიტეტის მერიის მოპასუხედ ჩართვას და ინსტანციური განსჯადობის წესების დაცვის საჭიროება წარმოშობდა საქმის ქვემდგომი ინსტანციის სასამართლოსათვის დაბრუნების აუცილებლობას. საკასაციო სასამართლო

ნაზგასდით აღხიშნავს, რომ ძირითადი, საოჩელის ასეთი ფორმულირება ძოსაოჩელის საბოლოო მიზანთან სრულ თანხვედრაშია, თუმცა იმის გათვალისწინებით, რომ არსებობს მოთხოვნის ალტერნატიულად ჩამოყალიბების შესაძლებლობაც, რომელიც საკასაციო სასამართლოსვე მისცემს საკითხზე არსებითი მსჯელობის პროცესუალურ საშუალებას, საკასაციო სასამართლო მიზანშეუწონლად მიიჩნევს ისეთი არაფექტიური გზის შერჩევას, რომელიც დროში არაგონივრულად და გაუმართლებლად გააჭიანურებს დავის გადაწყვეტას.

ზემოაღნიშნულიდან გამომდინარე, საკასაციო სასამართლო აღნიშნავს, რომ მოსარჩელის საბოლოო იურიდიული მიზანი უკავშირდება ქალაქ თბილისში,ში, ...ის ქუჩის #...-ში პირველ სართულზე არსებულ 67.83 კვ.მ ფართზე საკუთრების უფლების მოპოვებას, ხოლო იმის გათვალისწინებით, რომ დღეის მდგომარეობით, ხსენებული უძრავი ქონება სახელმწიფოს საკუთრებას წარმოადგენს, აღნიშნულთან დაკავშირებით გადაწყვეტილების მიღება სსიპ სახელმწიფო ქონების ეროვნული სააგენტოს კომპეტენციაა. ამდენად, საკასაციო სასამართლო მოსარჩელის მიზნის მხედველობაში მიღებით, იმსჯელებს სსიპ სახელმწიფო ქონების ეროვნული სააგენტოს 2016 წლის 29 დეკემბრის #5/66157 წერილისა და მასზე წარდგენილი ადმინისტრაციული საჩივრის დაკმაყოფილებაზე უარის თქმის შესახებ საქართველოს ეკონომიკისა და მდგრადი განვითარების სამინისტროს 2017 წლის 19 ივნისის #1-1/254 ბრძანების კანონიერებაზე, ასევე, მოპასუხე სსიპ სახელმწიფო ქონების ეროვნული სააგენტოსათვის სადავო უძრავი ქონების მოსარჩელე ქ. გ-ასათვის საკუთრებაში კანონით დადგენილი წესით გადაცემის დავალებაზე.

საკასაციო სასამართლო მიუთითებს „სახელმწიფო ქონების შესახებ“ საქართველოს კანონის (სადავო პერიოდში მოქმედი რედაქცია) მიხედვით, სახელმწიფოს კუთვნილი ქონების განკარგვის ერთ-ერთი ფორმას წარმოადგენს პრივატიზაცია, რაც გულისხმობს ელექტრონული ან/და საჯარო აუქციონის, პირდაპირი მიყიდვის, კონკურენტული შერჩევის საფუძველზე პირდაპირი მიყიდვისა და უსასყიდლოდ საკუთრებაში გადაცემის ფორმებით, სავაჭრო ობიექტის, მესამე პირის მეშვეობით, აგრეთვე წილების ან აქციების ან სერტიფიკატებით წარმოდგენილი აქციების პირდაპირ ან შუამავლის მეშვეობით, საჯარო ან კერძო შეთავაზებით, უცხო ქვეყნის აღიარებულ საფონდო ბირჟაზე ან მოცემულ დროს საერთაშორისო კაპიტალის ბაზრებზე არსებული პრაქტიკის შესაბამისი შეთავაზების სხვაგვარი ფორმით ფიზიკური და იურიდიული პირების ან მათი გაერთიანებების მიერ სახელმწიფო ქონებაზე საკუთრების უფლების შექმნას ამ კანონით დადგენილი წესით (მე-2 მუხლის „ბ“ და „გ“ პუნქტები).

ამავე კანონის მე-18 მუხლის პირველი პუნქტის მიხედვით, სახელმწიფო ქონების პრივატიზაცია ხორციელდება: ა) აუქციონით; ბ) პირდაპირი მიყიდვით ან კონკურენტული შერჩევის საფუძველზე პირდაპირი მიყიდვით, გ) უსასყიდლოდ საკუთრებაში გადაცემით.

ამავე მუხლის მე-3 პუნქტის თანახმად, დაშვებულია სახელმწიფო საკუთრებაში არსებული უძრავი ქონების პირდაპირი მიყიდვის, კონკურენტული შერჩევის საფუძველზე პირდაპირი მიყიდვისა და უსასყიდლოდ საკუთრებაში გადაცემით პრივატიზების შემდეგი ფორმები:

- ქონების მმართველის მიერ საქართველოს მთავრობის თანხმობით ფიზიკური პირებისათვის ან/და კერძო სამართლის იურიდიული პირებისათვის, საქართველოს ეროვნული ბანკისა და საქართველოს სამოციქულო ავტოკეფალური მართლმადიდებელი ეკლესიისათვის სახელმწიფო ქონების გადაცემა მისი ტოლფასი ქონების სახელმწიფო საკუთრებაში გადმოცემის სანაცვლოდ საქართველოს ეკონომიკისა და მდგრადი განვითარების მინისტრის ბრძანებით განსაზღვრული წესით (კანონის მე-3 მუხლის მე-5 პუნქტი);

- ქონების მმართველის მიერ საქმის მომზადებისა და შესაბამისი წარდგინების საფუძველზე საქართველოს მთავრობის გადაწყვეტილებით საქართველოს ოკუპირებული ტერიტორიებიდან იძულებით გადაადგილებული პირებისათვის – დევნილებისათვის, აგრეთვე, საქართველოს სამოციქულო ავტოკეფალური მართლმადიდებელი ეკლესიისათვის სახელმწიფო ქონების საკუთრებაში გადაცემა (კანონის 6³ მუხლი).

- იჯარით გაუცემელი სასოფლო-სამეურნეო მიწის ნაკვეთის პრივატიზაცია (კანონის მე-10 მუხლი);

- იჯარით გაცემული ქონების პირდაპირი მიყიდვის ფორმით პრივატიზაცია შესაბამის მოიჯარეზე (კანონის 18¹ მუხლი).

საკასაციო სასამართლოს მითითებით, უდავოდ დადგენილ ფაქტობრივ გარემოებას წარმოადგენს ის ფაქტი, რომ ქ. გ-აქალაქ თბილისში,ში, ...ის ქუჩის #...-ში პირველ სართულზე არსებულ 67.83 კვ.მ ფართში 1970-იანი წლებიდან ცხოვრობს. გარდაბნის რაიონული სასამართლოს 2002 წლის 19 სექტემბრის კანონიერ ძალაში შესულ გადაწყვეტილებაში ქ. გ-ასთან მიმართებით სასამართლომ განმარტა, რომ მას თავისი ნებით არ მიუკუთვნებია სხვისი საკუთრება. საქმის მასალებით დადასტურებული იყო, რომ მესაკუთრემ (საქართველოს განათლებისა და მეცნიერების სამინისტრომ) სადავო სახლში თავად შეასახლა ქ. გ-ა, რითიც მისი საკუთრება დატვირთა პირადი სერვიტუტის უფლებით. ზემოაღნიშნულიდან გამომდინარე, გარდაბნის რაიონული სასამართლოს 2002 წლის 19 სექტემბრის კანონიერ ძალაში შესული გადაწყვეტილების სარეზოლუციო ნაწილის თანახმად, საქართველოს განათლების სამინისტროს სარჩელი ნაწილობრივ დაკმაყოფილდა და იმ დროისათვის საქართველოს განათლების სამინისტროს ბალანსზე არსებული ,ში, ...ის ქუჩის #...-ში (...ის ქუჩის #...-ში) მდებარე შენობიდან ქ. გ-ასა და მასთან მცხოვრები პირების გარდა, სამაგიერო ფართის მიუცემლად ყველა პირი იქნა გამოსახლებული. ქ. გ-ასა და მისი ოჯახის წევრების გამოსახლების პრობადა კი, მოსარჩელის მიერ მათი ფართით დაკმაყოფილება დადგინდა.

საკასაციო სასამართლო განმარტავს, რომ ზემოაღნიშნული გადაწყვეტილებით

განათლებისა და მეცნიერების სამინისტროსათვის ქ. გ-ას სადავო ფართიდან გამოსახლების შეზღუდვა, კერძოდ, ასეთი შესაძლებლობის დაშვება მხოლოდ ალტერნატიული ფართით დაკმაყოფილების პირობის სანაცვლოდ, კიდევ უფრო მეტად განამტკიცებს ქ. გ-ას სამართლებრივ კავშირს სადავო ფართთან. საგულისხმოა ისიც, რომ გადაწყვეტილება ქ. გ-ას მიმართ დაახლოებით 20 წლის მანძილზე არ აღსრულებულა, კერძოდ, არ მომხდარა მისი სადავო ფართიდან გამოსახლება. საბოლოოდ, სადავო ფართის თითქმის 50-წლიანი ფლობის მანძილზე, სახელმწიფოს არ გაუტარებია არანაირი ქმედითი, ეფექტური ღონისძიება (მათ შორის, არც გარდაზნის რაიონული სასამართლოს კანონიერ ძალაში შესული გადაწყვეტილების არსებობის პირობებში), რომელიც ხელს შეუწყობდა სადავო უძრავი ქონებით ქ. გ-ას სარგებლობის აღკვეთას და ცალსახად დაადასტურებდა სახელმწიფოს გარდაუვალ ინტერესს ფართის მიმართ.

საქმის მასალებით დადასტურებულია, რომ 2008 წელს საქართველოს განათლებისა და მეცნიერების სამინისტროს მიერ სადავო ქონება გადაცემულ იქნა საქართველოს ეკონომიკური განვითარების სამინისტროსათვის. საქართველოს განათლებისა და მეცნიერების სამინისტროს წერილობითი მიმართვით საქართველოს ეკონომიკური განვითარების სამინისტროს ეთხოვა სადავო ფართის განკარგვის დროს მხედველობაში მიღებულიყო გარდაზნის რაიონული სასამართლოს 2002 წლის 19 სექტემბრის კანონიერ ძალაში შესული გადაწყვეტილების შინაარსი და **დანიტერესებული პირის - ქ. გ-ას კანონიერი ინტერესი.**

საქართველოს ეკონომიკური განვითარების სამინისტროს 2009 წლის 9 ივლისის #16/838 მიმართვის საფუძველზე, გარდაზნის რაიონისში, ყოფილი ...ის, ამჟამად ...ის ქუჩის #...-ში მდებარე სადავო უძრავი ქონება დარეგისტრირებულ იქნა სახელმწიფოს საკუთრებად. ქალაქ თბილისის მუნიციპალიტეტის მერიის სსიპ ქონების მართვის სააგენტოს 2012 წლის 13 სექტემბრის #06-8/10147 მიმართვის საფუძველზე, ქალაქ თბილისში,ში, ...ის ქუჩის #...-ში მდებარე უძრავი ქონება ქალაქ თბილისის თვითმმართველი ერთეულის საკუთრებად დარეგისტრირდა. **ქალაქ თბილისის მთავრობის 2012 წლის 4 დეკემბრის #33.34.1192 დადგენილების მიხედვით, 2013 წლის 31 იანვარს ქალაქ თბილისის მთავრობის სახელით, ქალაქ თბილისის მუნიციპალიტეტის მერიის სსიპ ქონების მართვის სააგენტოსა და ქ. გ-ას შორის ქალაქ თბილისის თვითმმართველი ერთეულის საკუთრებაში არსებული ქონების პირდაპირი მიყიდვის ფორმით ნასყიდობის შესახებ ხელშეკრულება გაფორმდა, რომლის საგანს წარმოადგენდა ქალაქ თბილისში,ში, ...ის ქუჩის #...-ში პირველ სართულზე არსებული 67.83 კვ.მ ფართობის ბინა (საკადასტრო კოდი #.....) შესაბამისი წილობრივი მიწის ნაკვეთით. ქალაქ თბილისის მთავრობის 2013 წლის 2 აპრილის #12.16.369 დადგენილებით ძალადაკარგულად გამოცხადდა 2012 წლის 4 დეკემბრის #33.34.1192 დადგენილება და #... ქონებაზე მუნიციპალიტეტის საკუთრების მიტოვების საფუძველზე სახელმწიფოს საკუთრება აღდგა.**

საკასაციო სასამართლო მიზანშეწონილად მიიჩნევს ყურადღება გააახვილოს ქალაქ თბილისის მთავრობის 2013 წლის 2 აპრილის დადგენილებაზე, რომლითაც განისაზღვრა, რომ ქ. თბილისის მთავრობის გარკვეული დადგენილებებით მიღებულ იქნა გადაწყვეტილებები, კოტეჯებისა და აგარაკების ტიპის უძრავი ქონების პირდაპირი მიყიდვის ფორმით იმ პირთათვის საკუთრებაში გადაცემის თაობაზე, ვინც **ხანგრძლივ სარგებლობაში ფლობდა აღნიშნულ ქონებას.** დადგენილებაში მითითებულია, რომ ქალაქ თბილისის მთავრობამ მიზანშეწონილად მიიჩნია აღნიშნული დადგენილებების ძალადაკარგულად გამოცხადება იმ უძრავი ქონებების ნაწილში, რომლებზეც არ გაფორმებულა ნასყიდობის ხელშეკრულებები, სრულად არ განხორციელებულა საკუთრებაში გადაცემის პროცედურები და გაფორმებული ხელშეკრულებები არ შესულა ძალაში. საკასაციო სასამართლო ხაზგასმით მიუთითებს ძალადაკარგულად გამოცხადების ერთადერთ მიზეზზე, კერძოდ, ქალაქ თბილისის მთავრობამ მიუთითა, რომ აღნიშნული სამართლებრივი აქტების და ხელშეკრულებების ძალადაკარგულად გამოცხადება შესაძლებელს გახდიდა განხილული ყოფილიყო უძრავ ქონებაზე ქ. თბილისის თვითმმართველი ერთეულის საკუთრების უფლების მიტოვების საკითხი, რაც, თავის მხრივ, შესაძლებლობას მისცემდა სახელმწიფო ორგანოებს, საჭიროებისამებრ განეხილათ აღნიშნულ უძრავ ქონებაზე შემდგომში მისაღები გადაწყვეტილებები.

საკასაციო სასამართლო აღნიშნავს, რომ მართალია, სასამართლო მოკლებულია შესაძლებლობას, შეაფასოს ქალაქ თბილისის მთავრობის ზემოაღნიშნული დადგენილების კანონიერება, თუმცა საგულისხმოა ის გარემოება, რომ მითითებული დადგენილებით ძალადაკარგულად გამოცხადდა დადგენილებები მხოლოდ იმ უძრავი ქონებების ნაწილში, რომლებზეც ვერ მოესწრო ნასყიდობის ხელშეკრულებების გაფორმება/ძალაში შესვლა ან/და სრულად ვერ განხორციელდა საკუთრებაში გადაცემის პროცედურები. ამასთან, ყურადღასაღებია ისიც, რომ ქალაქ თბილისის მთავრობამ დადგენილებები არა თუ ბათილად ცნო, არამედ ძალადაკარგულად გამოაცხადა, რითიც, ფაქტობრივად, დაადასტურა იქამდე წარმოშობილი სამართლებრივი შედეგებისა და თავის მხრივ, უშუალოდ გაუქმებული დადგენილებების (მათ შორის, 2012 წლის 4 დეკემბრის #33.34.1192 დადგენილება) კანონიერება.

საკასაციო პალატა მიუთითებს საქართველოს კონსტიტუციის მე-19 მუხლზე, რომლის თანახმად, საკუთრება და მემკვიდრეობის უფლება აღიარებული და უზრუნველყოფილია. საკონსტიტუციო სასამართლოს განმარტებით, „აღნიშნული კონსტიტუციური დებულებით აღიარებულია საკუთრების ინსტიტუტის, როგორც დემოკრატიული საზოგადოების ერთ-ერთ საფუძველად არსებული ღირებულების კონსტიტუციური მნიშვნელობა, რომელიც ინდივიდის პიროვნული თავისუფლებისა და ინდივიდუალური თვითრეალიზების ერთ-ერთ უმნიშვნელოვანეს კომპონენტს წარმოადგენს. „საკუთრების უფლება ადამიანის არა მარტო არსებობის ელემენტარული საფუძველია, არამედ უზრუნველყოფს მის თავისუფლებას, მისი

უნარისა და შესაძლებლობების ადეკვატურ რეალიზაციას, ცხოვრების საკუთარი პასუხისმგებლობით წარმართვას. ყოველივე ეს კანონზომიერად განაპირობებს ინდივიდის კერძო ინიციატივებს ეკონომიკურ სფეროში, რაც ხელს უწყობს ეკონომიკური ურთიერთობების, თავისუფალი მეწარმეობის, საბაზრო ეკონომიკის განვითარებას, ნორმალურ, სტაბილურ სამოქალაქო ბრუნვას“ (საქართველოს საკონსტიტუციო სასამართლოს 2007 წლის 2 ივლისის #1/2/384 გადაწყვეტილება საქმეზე „საქართველოს მოქალაქეები – დავით ჯიმშელიშვილი, ტარიელ გვეტაძე და ნელი დალალიშვილი საქართველოს პარლამენტის წინააღმდეგ“, II-5).

საქართველოს საკონსტიტუციო სასამართლოს დადგენილი პრაქტიკის თანახმად, „იმისათვის, რომ პირმა შეძლოს საკუთრების უფლებით პრაქტიკული სარგებლობა, არ არის საკმარისი მისთვის აბსტრაქტული საკუთრებითი გარანტიის მინიჭება. მან ასევე უნდა ისარგებლოს იმგვარი სამოქალაქო, კერძოსამართლებრივი წესრიგით, რომელიც შესაძლებელს გახდის საკუთრების უფლებით შეუფერხებელ სარგებლობას და, შესაბამისად, სამოქალაქო ბრუნვის განვითარებას. საკუთრების კონსტიტუციურ-სამართლებრივი გარანტია მოიცავს ისეთი საკანონმდებლო ბაზის შექმნის ვალდებულებას, რომელიც უზრუნველყოფს საკუთრებითი უფლების პრაქტიკულ რეალიზებას და შესაძლებელს გახდის საკუთრების შექმნის გზით ქონების დაგროვებას“ (საქართველოს საკონსტიტუციო სასამართლოს 2012 წლის 26 ივნისის #3/1/512 გადაწყვეტილება საქმეზე „დანის მოქალაქე ჰეიკე ქრონჟესტი საქართველოს პარლამენტის წინააღმდეგ“, II-33).

საკასაციო პალატა განმარტავს, რომ საქართველოს კონსტიტუციის მე-19 მუხლით განმტკიცებული საკუთრების უფლება არ არის მხოლოდ დეკლარაციული ხასიათის. იგი წარმოადგენს მთელი რიგი ქონებრივი ურთიერთობებისა და სხვაგვარი სამართლებრივი შედეგების წარმოშობის უმთავრეს წინაპირობას. ამასთან, საკუთრების უფლების დაცვობის უზრუნველყოფის საჭიროება არ არის ფორმალური და სწორედ აღნიშნული წარმოადგენს დემოკრატიული სახელმწიფოს ქვაკუთხედს, რამდენადაც საკუთრების უფლების დაცვით მიღწეულ უფლების ქმედით რეალიზებაზე დამოკიდებული საქართველოს კონსტიტუციით რეგლამენტირებულ ადამიანის მთელ რიგ უფლებათა შემდგომი განხორციელება. საკუთრების უფლების გარანტირებულობა და მისი კონსტიტუციური მოწესრიგება განაპირობებს, მათ შორის, პირის შესაძლებლობას, საკუთარი სურვილის შესაბამისად, თავისუფალი ნების საფუძველზე განკარგოს და შეიძინოს ქონებრივი უფლებები. საქართველოს კონსტიტუციის მე-19 მუხლის სამართლებრივი შინაარსიდან გამომდინარე, სახელმწიფო კისრულობს, ერთი მხრივ, პოზიტიურ ვალდებულებას, სათანადო ფაქტობრივი თუ სამართლებრივი გარანტიების შექმნის გზით უზრუნველყოს საკუთრების უფლების დაცვა, ხოლო, მეორე მხრივ, სახელმწიფო ნეგატიური ვალდებულების ფარგლებში, ვალდებულია თავად არ ხელყოს ეროვნული და საერთაშორისო კანონმდებლობით გათვალისწინებული საკუთრების უფლება.

ამასთან, საკასაციო სასამართლო განმარტავს, რომ საკუთრების უფლება აღიარებულია არა მხოლოდ ეროვნული, არამედ საერთაშორისო აქტებითაც, კერძოდ, ადამიანის უფლებათა ევროპული კონვენციის პირველი დამატებითი ოქმის პირველი მუხლით, რომელიც ადგენს, რომ ყოველ ფიზიკურ ან იურიდიულ პირს აქვს თავისი საკუთრებით შეუფერხებელი სარგებლობის უფლება. მხოლოდ საზოგადოებრივი საჭიროებისათვის შეიძლება ჩამოერთვას ვინმეს საკუთრება კანონითა და საერთაშორისო სამართლის ზოგადი პრინციპებით გათვალისწინებულ პირობებში. ამასთან, წინარე დებულებები არანაირად არ აკნინებს სახელმწიფოს უფლებას, გამოიყენოს ისეთი კანონები, რომელთაც ის აუცილებლად მიიჩნევს საერთო ინტერესების შესაბამისად საკუთრებით სარგებლობის კონტროლისათვის, ან გადასახდებისა თუ მოსაკრებლების ან ჯარიმების გადახდის უზრუნველსაყოფად. ხსენებული დანაწესი უზრუნველყოფს საკუთრების უფლების კვალიფიციურ დაცვას, ამასთან, მუხლი სახელმწიფო ორგანოებს ანიჭებს ფართო დისკრეციას, ჩაერიონ ამ უფლებაში: უშვებს პირის საკუთრების ჩამორთმევას „საზოგადოებრივი საჭიროებისთვის“ და მეორე პუნქტი უფლებამოსილს ხდის სახელმწიფოს, დაადგინოს „თავისი შეხედულებისამებრ აუცილებელი კანონმდებლობა“ გადასახადებთან და სხვა შემოწირულობასა თუ სახდელბთან დაკავშირებით (იხ. სპამპინატო იტალიის წინააღმდეგ (*Spampinato v. Italy*), No. 23123/04, განჩინება 29.3.07.).

ადამიანის უფლებათა ევროპული კონვენციის პირველი დამატებითი ოქმის პირველ მუხლში ასახული პოზიტიური ვალდებულება მოითხოვს საკუთრების უფლების დასაცავად კონკრეტული ღონისძიებების გატარებას, „ფიზიკურ პირებსა თუ კომპანიებს შორის სამართალწარმოების შემცველ საქმეებთან მიმართებითაც კი“ (სოვტრანსავტო ჰოლდინგი უკრაინის წინააღმდეგ (*Sovtransavto Holding v. Ukraine*), No. 48553/99, 25.9.02. 54-ე პარაგრაფი). ეს კი კონკრეტულად იმას გულისხმობს, რომ „სახელმწიფოები ვალდებული არიან უზრუნველყონ სასამართლო პროცედურები, რომლებიც სთავაზობს აუცილებელ პროცედურულ გარანტიებს და, შესაბამისად, შესაძლებელს ხდის ეროვნული სასამართლოებისთვისა და ტრიბუნალებისთვის, კერძო პირებს შორის ნებისმიერ დავაზე აწარმოონ სამართალწარმოება ეფექტიანად და სამართლიანად“ (სოვტრანსავტო ჰოლდინგი უკრაინის წინააღმდეგ (*Sovtransavto Holding v. Ukraine*), No. 48553/99, 25.9.02. 96-ე პარაგრაფი).

საკასაციო სასამართლო ასევე საყურადღებოდ მიიჩნევს საქართველოს საკონსტიტუციო სასამართლოს განმარტებას, რომლის თანახმად, „სამართლებრივი უსაფრთხოების პრინციპის გათვალისწინებით, დაცული უნდა იყოს ლეგიტიმური მოლოდინები, რომელთა მიმართაც ინდივიდებს ნდობა გააჩნიათ. კანონით მინიჭებული უფლებების მიმართ მაღალია ინდივიდების ნდობის ხარისხი. აღნიშნული ნდობის გაუმართლებელი შერყევა ნეგატიურად აისახება სამართლის მიმართ ნდობასა და სამართლებრივ უსაფრთხოებაზე. საქართველოს

კონსტიტუციის 21-ე მუხლით დაცულია მხოლოდ კანონიერ საფუძველზე წარმოშობილი ლეგიტიმური მოლოდინი. მოლოდინი, რომ ლეგიტიმურად და, შესაბამისად, საქართველოს კონსტიტუციის 21-ე მუხლით დაცულად ჩაითვალოს, მას უნდა გააჩნდეს კანონიერი საფუძველი და უნდა წარმოადგენდეს კონკრეტული სამართლებრივი ურთიერთობიდან გამომდინარე მოთხოვნას. საქართველოს კონსტიტუციის 21-ე მუხლი არ ქმნის სახელმწიფოსგან მატერიალური სარგებლის უპირობოდ მოთხოვნის უფლებას. აქ ნაგულისხმევია შემთხვევა, როდესაც მატერიალური სარგებლის მოთხოვნა ემყარება კონკრეტულ, ნამდვილ სამართლებრივ საფუძველს.“ (საქართველოს საკონსტიტუციო სასამართლოს 2013 წლის 27 დეკემბრის #2/3/522,553 გადაწყვეტილება საქმეზე „სპს „გრიშა აშორდია“ საქართველოს პარლამენტის წინააღმდეგ“, II-43, 44).

ამასთან, ლეგიტიმური მოლოდინის საკითხთან დაკავშირებით განსაკუთრებით ყურადსაღებია ადამიანის უფლებათა ევროპული სასამართლოს მიერ ჩამოყალიბებული სასამართლო პრაქტიკა. კერძოდ, საკასაციო სასამართლო მიუთითებს ადამიანის უფლებათა ევროპული კონვენციის პირველი დამატებითი ოქმის პირველი მუხლის სამართლებრივ შინაარსზე, რომელიც „უზრუნველყოფს უფლებას არსებულ ქონებაზე, რაც ასევე მოიცავს მოთხოვნებს, რომლის საფუძველზეც განმცხადებელს აქვს საკუთრების უფლებით ეფექტიანი სარგებლობის მოპოვების მინიმუმ „ლეგიტიმური მოლოდინი“.“ (მორისი საფრანგეთის წინააღმდეგ (*Maurice v. France*), No. 11810/03, 6.10.03; პლეხანოვი პოლონეთის წინააღმდეგ (*Plechanow v. Poland*), No. 22279/04, 7.7.09;).

საკუთრების ცნება არ შემოიფარგლება მხოლოდ ფიზიკურ საგნებზე საკუთრების უფლებით. „...ზოგიერთი სხვა უფლება და სარგებელი, რომელიც ქმნის ქონებას, ქონებრივი ღირებულებები, მათ შორის უფლება მოთხოვნაზე, რაც კანონიერი მოლოდინის საფუძველზე წარმოიშობა და პირის საკუთრების ეფექტურ გამოყენებას განაპირობებს, შესაძლოა განხილულ იქნეს როგორც საკუთრება და უფლება საკუთრებაზე (საქართველოს საკონსტიტუციო სასამართლოს 30.07.2010წ. #1/5/489-498 განჩინება საქმეზე „საქართველოს მოქალაქეები - ოთარ კვენეტაძე და იხოლდა რჩელიშვილი საქართველოს პარლამენტის წინააღმდეგ“, II-2). საკუთრება მოიცავს როგორც მატერიალურად არსებულ ქონებას, ასევე აქტივებს (ქონებრივ უფლებებს), მათ შორის მოთხოვნებს რომელთა მიმართაც მომჩივანს შეუძლია ამტკიცოს, რომ აქვს საკუთრებით სარგებლობის გაგრძელების შესაძლებლობის სულ მცირე გონივრული და ლეგიტიმური მოლოდინი (*Hamer v. Belgium*, No.21861/03, §§75, 76, ECHR 2007-V(extracts)).

„ლეგიტიმური მოლოდინის“ ცნებასთან მიმართებით, საინტერესოა საქმე რამაერი და ვან ვილიგენი ნიდერლანდების წინააღმდეგ (რამაერი და ვან ვილიგენი ნიდერლანდების წინააღმდეგ (*Ramaer and Van Willigen v. the Netherlands*), No. 34880/12, 23.10.2012. 81-ე პარაგრაფი), სადაც აღინიშნა, რომ „სასამართლომ საკუთარ პრეცედენტულ სამართალში უკვე არაერთხელ განამხილა ყურადღება განსხვავებაზე სარგებლის მიღების იმედსა (როგორც გასაგებია არ უნდა იყოს ეს იმედი) და ლეგიტიმურ მოლოდინს შორის, რომელიც აუცილებელია, იყოს უფრო კონკრეტული ბუნების ვიდრე უბრალო იმედი და ეფუძნებოდეს სამართლებრივ დანაწესს ან სამართლებრივ აქტს.“

საკასაციო სასამართლო ხაზგასმით მიუთითებს, რომ მოსარჩელეს სადავო უძრავ ქონებასთან მიმართებით გააჩნია დაახლოებით 50-წლიანი სამართლებრივი კავშირი. ამასთან, არსებობს გარდაბნის რაიონული სასამართლოს კანონიერ ძალაში შესული გადაწყვეტილება, რომელიც ალტერნატიული ფართით დაკმაყოფილებამდე ქ. გ-ას გამოსახლების შეუძლებლობით განამტკიცებს მოსარჩელის სამართლებრივ კავშირს სადავო ქონებისადმი. ასევე, განათლებისა და მეცნიერების სამინისტროს მიერ ჯერ კიდევ 2008 წელს გადადგმული ნაბიჯები ადასტურებს, რომ სადავო ფართის განათლებისა და მეცნიერების სამინისტროს ბალანსიდან მოხსნა და მისი საქართველოს ეკონომიკური განვითარების სამინისტროსათვის გადაცემა ქ. გ-ას ინტერესების გათვალისწინების პირობით განხორციელდა. განსაკუთრებით ხაზგასასმელია ის გარემოებაც, რომ 2013 წლის 31 იანვარს ქალაქ თბილისის მერიის ქონების მართვის სააგენტოსა და ქ. გ-ას შორის გაფორმდა პირდაპირი მიყიდვის ფორმით უძრავი ქონების საკუთრებაში გადაცემის თაობაზე ხელშეკრულება, რომელიც თავის მხრივ, დაეყრდნო ქალაქ თბილისის მთავრობის 2012 წლის 4 დეკემბრის #33.34.1192 დადგენილებას, რომლებიც სრულიად გაურკვეველი მიზეზებით იქნა ძალადაკარგულად გამოცხადებული.

ზემოაღნიშნულ ფაქტობრივ გარემოებებზე დაყრდნობით, საკასაციო სასამართლო მიიჩნევს, რომ ქ. გ-ას გაუჩნდა არა მხოლოდ ფუჭი იმედი მისთვის ფართის საკუთრებაში გადაცემისა, არამედ მის მიმართ სახელმწიფოს მხრიდან გატარებულმა სამართლებრივმა ღონისძიებებმა წარმოშვა სადავო უძრავ ქონებაზე საკუთრების უფლების მოპოვების ლეგიტიმური მოლოდინი. სახელმწიფომ არაერთი სამართლებრივი მოქმედებით დაადასტურა, რომ ქ. გ-ას გააჩნდა მყარი სამართლებრივი კავშირი სადავო ფართის მიმართ, თუმცა მიუხედავად აღნიშნულისა, აბსოლუტურად უსაფუძვლოდ გააჭიანურა უძრავ ქონებაზე მოსარჩელის საკუთრების უფლების წარმოშობა.

საკასაციო სასამართლო, ასევე, მიუთითებს, რომ საქართველოს უზენაეს სასამართლოში გამართულ სასამართლო სხდომაზე მხარეებს შეეთავაზათ მორიგება და მიეცათ დრო აღნიშნულის უზრუნველსაყოფად, თუმცა უშედეგოდ. საგულისხმოა, რომ სწორედ მოპასუხებმა უარი თქვეს მოსარჩელე ქ. გ-ას თუნდაც ალტერნატიული ფართით დაკმაყოფილებაზე. საკასაციო პალატა განმარტავს, რომ არსებითია, მმართველობითი საქმიანობა იყოს ეფექტური და ეფუძნებოდეს თითოეული პირის რეალურ, ინდივიდუალურ ინტერესს. დაუშვებელია მმართველობითი ორგანოები ხელოვნური, უსაფუძვლო ბარიერების შექმნის გზით აფერხებდნენ ან ხელს უშლიდნენ კონსტიტუციით გარანტირებული უფლებების წარმოშობასა და

რელიზაციას. საკასაციო სასამართლო აღნიშნავს, რომ ადმინისტრაციულ ორგანოებს მხედველობაში უნდა მიეღოს მოსარჩელის სამართლებრივი კავშირი სადავო ფართთან, უნდა შეეფასებინათ ყველა ის ღონისძიება, რომელიც ქ. გ-ას მიმართ სახელმწიფოს მხრიდან იქნა გატარებული. აქვე, საკასაციო სასამართლო იზიარებს სააპელაციო სასამართლოს განმარტებას, რომ საქართველოს კონსტიტუციით განმტკიცებული მმართველობის სისტემის ერთიანობიდან გამომდინარე, ვერ ექნება გადაწყვეტი მნიშვნელობა იმას, თუ კონკრეტულად რომელი ორგანოს მხრიდან რა მოქმედება იქნა განხორციელებული მოსარჩელის მიმართ, რამდენადაც განსახილველ შემთხვევაში, არსებითია ის, რომ სადავო უძრავი ქონების პრივატიზების პროცესთან დაკავშირებული ყველა მოქმედება (სახელმწიფოს თუ მუნიციპალური ორგანოების), საბოლოოდ, სახელმწიფოს შეერაცხება.

ამდენად, საკასაციო სასამართლო მიიჩნევს, რომ მოსარჩელის ლეგიტიმური მოლოდინის მხედველობაში მიღებით, მას ფაქტობრივად წარმოეშვა საკუთრების მიღების მოთხოვნის უფლება, რომლის რელიზაციაც სახელმწიფოს უპირობო ვალდებულებაა. შესაბამისად, საკასაციო სასამართლო მიუთითებს, რომ სსიპ სახელმწიფო ქონების ეროვნულმა სააგენტომ უნდა მიმართოს კანონით გათვალისწინებულ საჭირო ღონისძიებებს იმისათვის, რათა უზრუნველყოს სადავო ფართის ქ. გ-ას საკუთრებაში გადაცემა.

ყოველივე ზემოაღნიშნულის გათვალისწინებით, საკასაციო სასამართლო მიიჩნევს, რომ სსიპ სახელმწიფო ქონების ეროვნული სააგენტოს საკასაციო საჩივარი არ უნდა დაკმაყოფილდეს, ხოლო ქ. გ-ას საკასაციო საჩივარი უნდა დაკმაყოფილდეს, გაუქმდეს თბილისის სააპელაციო სასამართლოს ადმინისტრაციულ საქმეთა პალატის 2020 წლის 24 დეკემბრის გადაწყვეტილება და მიღებულ იქნეს ახალი გადაწყვეტილება, რომლითაც ქ. გ-ას სარჩელი უნდა დაკმაყოფილდეს, კერძოდ, ბათილად იქნეს ცნობილი სსიპ სახელმწიფო ქონების ეროვნული სააგენტოს 2016 წლის 29 დეკემბრის #5/66157 წერილი და ადმინისტრაციული საჩივრის დაკმაყოფილებაზე უარის თქმის შესახებ საქართველოს ეკონომიკისა და მდგრადი განვითარების სამინისტროს 2017 წლის 19 ივნისის #1-1/254 ბრძანება და მოპასუხეს - სსიპ სახელმწიფო ქონების ეროვნულ სააგენტოს უნდა დაევალოს ქალაქ თბილისში,ში, ...ის ქუჩის #...-ში პირველ სართულზე არსებული 67.83 კვ.მ ფართის ქ. გ-ასათვის საკუთრებაში გადაცემა კანონით დადგენილი წესით.

ს ა რ ე ზ ო ლ უ ც ი ო ნ ა წ ი ლ ი :

საკასაციო სასამართლომ იხელმძღვანელა საქართველოს ადმინისტრაციული საპროცესო კოდექსის პირველი მუხლის მე-2 ნაწილით, საქართველოს სამოქალაქო საპროცესო კოდექსის 411-ე მუხლით და

გ ა და წ ყ ვ ი ტ ა :

1. სსიპ სახელმწიფო ქონების ეროვნული სააგენტოს საკასაციო საჩივარი არ დაკმაყოფილდეს;
2. ქ. გ-ას საკასაციო საჩივარი დაკმაყოფილდეს;
3. გაუქმდეს თბილისის სააპელაციო სასამართლოს ადმინისტრაციულ საქმეთა პალატის 2020 წლის 24 დეკემბრის გადაწყვეტილება და მიღებულ იქნეს ახალი გადაწყვეტილება;
4. ქ. გ-ას სარჩელი დაკმაყოფილდეს;
5. ბათილად იქნეს ცნობილი სსიპ სახელმწიფო ქონების ეროვნული სააგენტოს 2016 წლის 29 დეკემბრის #5/66157 წერილი;
6. ბათილად იქნეს ცნობილი ადმინისტრაციული საჩივრის დაკმაყოფილებაზე უარის თქმის შესახებ საქართველოს ეკონომიკისა და მდგრადი განვითარების სამინისტროს 2017 წლის 19 ივნისის #1-1/254 ბრძანება;
7. მოპასუხეს - სსიპ სახელმწიფო ქონების ეროვნულ სააგენტოს დაევალოს ქალაქ თბილისში,ში, ...ის ქუჩის #...-ში პირველ სართულზე არსებული 67.83 კვ.მ ფართის ქ. გ-ასათვის საკუთრებაში გადაცემა კანონით დადგენილი წესით;
8. საქართველოს უზენაესი სასამართლოს გადაწყვეტილება საბოლოოა და არ საჩივრდება.

თავმჯდომარე

მ. ვაჩაძე

მოსამართლეები:

გ. აბუსერიძე

ბ. სტურუა

